

9. baskı

AY'A TIRMANAN ÇOCUK

David Almond

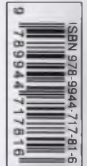
Resimleyen Polly Dunbar

günışığı
kitaplığı

AYA TIRMANAN ÇOCUK

2010 Hans Christian Andersen Ödülü sahibi
ünlü yazar **David Almond**, tüm dünyada
ilkgençlik klasiği kabul edilen *Dünya Büyülü*
Bir Yer ve *Garajdaki Giz* adlı romanlarıyla
ülkemizde de seviliyor. Bu kez küçük
okurlarını yaşama ilişkin felsefi bir yolculuğa
davet eden yazar, hayal kurabilmenin
gücünü, hayallerimizin dünyayı yaşanabilir
hale getirmesini anlatıyor.

Her şey Paul'ün, okula gitmek istemediği bir
gün gökyüzüne dokunmaya karar vermesiyle
başlar. Yüksek bir apartmanın bodrum katında
annesi ve babasıyla yaşayan Paul'ün en üst
kata ulaşması hiç de kolay olmaz. Burada
ressam Mabel yaşamaktadır. Ancak onun
yerine, tıpkı ikizi olduğunu ileri süren tuhaf biri
açar kapıyı. Son Başbelasışeyi
Savaşı'na katılmış olan
Benjamin'le ve ötekilerle
tanışan Paul, gökyüzüne
dokunabilmek için hayal
gücünü kullanmalıdır.
Ama nasıl?..

Çocuk Roman 50

AY'A TIRMANAN ÇOCUK

Yazan: David Almond

Resimleyen: Polly Dunbar

Editör: Müren Beykan

İngilizce aslından Türkçeleştiren: Mine Kazmaoğlu

Yayın koordinatörü: Tuğçe Akyüz

Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *The Boy Who Climbed into the Moon*

© David Almond, 2010

Türkçe yayın hakları: Günışığı Kitaplığı, 2010

Yayın hakları, Walker Books Ltd'den satın alınmıştır.

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Aralık 2011

9. baskı: Ocak 2017

Her baskı 2000'er adet yapılmıştır.

ISBN 978-9944-717-81-6

gunisigikitapligi.com

Baskı öncesi hazırlık: Songül Arslan

Baskı: Pasifik Ofset Ltd. Şti.

[Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok No 3/1 Zemin Kat
Avcılar 34310 İstanbul (0212) 412 17 77 Sertifika: 12027]

Günışığı Kitaplığı

bir Mia Organizasyon

Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.

Sertifika: 12439

Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3

Mecidiyeköy 34387 İstanbul

Telefon: (0212) 212 99 73

Faks: (0212) 217 91 74

E-posta: info@gunisigikitapligi.com

David Almond

1951'de İngiltere'de doğan Almond, yetişkinler için yazdığı kitapların ardından, *Garajdaki Giz (Skellig)*, 1998) adlı çocuk romanıyla ödüller aldı. Sinemaya ve operaya uyarlanan bu kitabını, yine üst üste ödül kazanan ve çocuk edebiyatı sınırlarını aşan bir başyapıt olarak ünlenen *Dünya Büyülü Bir Yer (Kit's Wilderness)*, 1999) izledi. Hemen her kitabında İngiltere kırsalını konu alan Almond'ın *Alevler Arasında (The Fire-Eaters)*, 2003) adlı romanı da, savaş karşıtı söylemiyle dikkati çekti, ödüller aldı. *My Dad's a Birdman* (Babam Bir Kuşadam, 2008), *Slog's Dad* (Slog'un Babası, 2010) ve *Ay'a Tirmanan Çocuk (The Boy Who Climbed into the Moon)*, 2010) ile resimli çocuk kitaplarına yönelik Almond'ın Türkçe'ye çevrilen son çocuk romanı *Piranalarla Yüzen Çocuk* (2013). 2010'da, dünya çocuk edebiyatının en önemli ödülü Hans Christian Andersen Ödülü'nü kazanan yazarın son kitaplarından biri otobiyografik izler taşıyan *Half a Creature from the Sea* (Denizden Gelen Kız, 2014) adlı öykü kitabı; öbürü, *A Song for Ella* (Ella İçin Bir Şarkı, 2014) adlı romanı. Almond, çocukluğunun geçtiği kasabanın yakınındaki Newcastle-upon-Tyne'da yaşıyor.

Günüşiği Kitaplığı'nda David Almond kitapları:

ÇOCUK ROMAN

Garajdaki Giz (1. baskı: 2004, 11. baskı: 2016)

Ay'a Tirmanan Çocuk (1. baskı: 2011, 9. baskı: 2017)

Piranalarla Yüzen Çocuk (1 ve 2. baskılar: 2015)

GENÇ ROMAN

Dünya Büyülü Bir Yer (1. baskı: 2001, 19. baskı: 2016)

Alevler Arasında (1. baskı: 2011, 3. baskı: 2016)

Journal of the

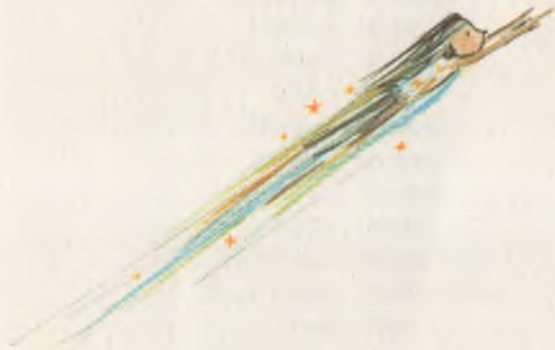
The following is a list of the names of the members of the Society for the year 1880. The names are arranged in alphabetical order. The names are: [Faint, illegible text]

Officers of the Society for the year 1880

- President: [Faint name]
- Vice-President: [Faint name]
- Secretary: [Faint name]
- Treasurer: [Faint name]
- Members: [Faint list of names]

AY'A TIRMANAN ÇOCUK

David Almond

Resimleyen Polly Dunbar
Türkçesi Mine Kazmaoğlu

günışığı
kitaplığı

BARANET KTA

1930

1930

1930

1930

Yabancı Adların Okunuğu

David Almond (Deyvid Almınd)

Polly Dunbar (Poli Danbar)

Alfred (Alfred)

Bath (Bath)

Benjamin (Bencimin)

Clara (Kılara)

Clarence (Kılerins)

Florella (Florela)

Fortuna (Fortuna)

Francesca (Firençeska)

Harry (Heri)

Hudson (Hadsın)

jogging (coging)

Mabel (Meybıl)

Molly (Moli)

New York (Nügv York)

Notre Dame (Notür Dam)

Paul (Pol)

pterodactylus (pıterodaktılus)

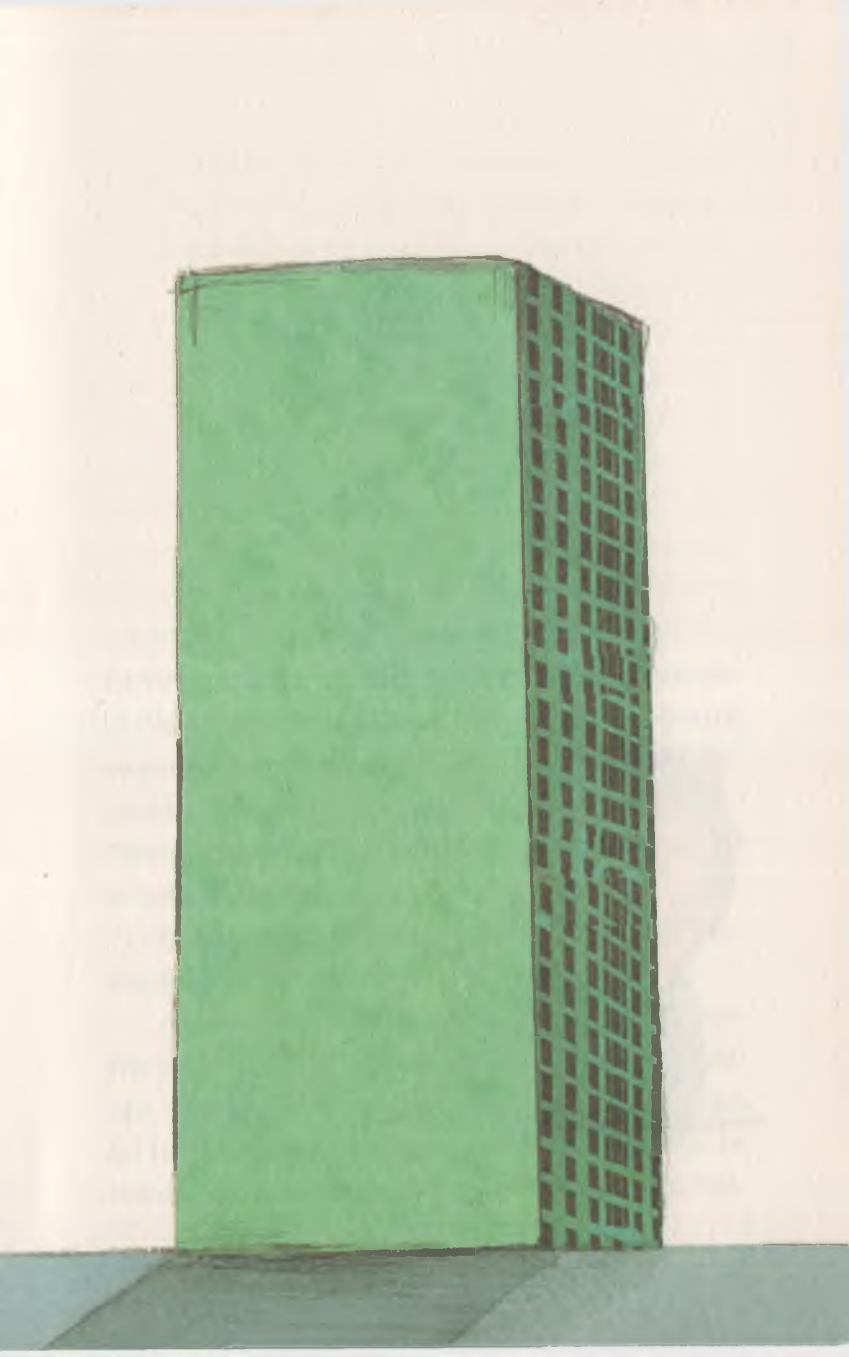
Tom (Tom)

Vladimir (Vıladimir)

Wiffen (Vıffın)

Tod, June, Hana
ve özellikle de Noa için. -D. A.

Oliver için. -P. D.

1

Evvel zaman içinde, İngiltere'nin kuzeyindeki bir kentte, Paul adında çok yalnız bir çocuk yaşıyordu. Paul, yerin altında, büyük bir apartmanın dibindeki bodrum katında oturuyordu. Onun tepesinde, kat üstünde kat üstünde kat, aile üstünde aile vardı.

Bu da dünyayı çok ağır, gökyüzünü çok uzakmış gibi hissettiriyordu.

Günlerden bir gün, Paul okula gitmedi. Başının ve karnının ağrıdığını söyledi. Ya mikrop kaptığı, ya grip olduğu ya da ateşi çıktığı için kendini iyi hissetmediğini iddia etti. Ama o da, annesi ve babası da aslında ciddi bir şeyi olmadığını bili-

yorlardı. O okuldan, okul da ondan hoşlanmıyordu sanki. Paul, annesiyle babasının bunu anladıkları ve o günkü gibi ender zamanlarda evde kalmasına izin verdikleri için memnundu.

Paul o gününü nasıl geçireceğini düşünmeye başladı. Babasının işe gitmek üzere hazırlandığını, annesinin duşta şarkı söylediğini duydu. Boş gözlerle bodrum katının duvarlarına baktı. Ne yapacağına ilişkin hiçbir fikrinin olmadığını fark etti; üstelik büyük bir şaşkınlık içinde, canının çok sıkıldığını da hissetti.

Eyvah, dedi içinden. *Ne yapacağım ben şimdi?*

Hayret ki, yanıtı hemen buluverdi.

“Gidip gökyüzüne dokunacağım,” dedi.

Bu çok tuhaftı, çünkü hiç kimsenin aklına onun maceracı biri olabileceği gelmezdi, hele Paul’ün aklına hiç.

Kendini bodrum katından dışarı attı ve apartman kapısından içeri girip yukarıya tırmanmaya koyuldu.

Merdivenler dikti. Biri bitiyor, biri başlıyordu. Arada şöyle tabelalar vardı:

1. KAT
2. KAT
3. KAT
4. KAT
5. KAT
6. KAT

Paul basamakları çıkarken, adımlarının sesi duvarlarda yankılanıyordu. Dairelerdeki ailelerin konuşmalarını duyuyordu. Burnuna sosis kokusu geldi, dudaklarını yaladı. Lezzetli sosislerin tadını damağında hissederek gibi oldu.

9. Kat'ta, önünde KROŞU yazan atlet giymiş, şortlu, spor ayakkabılı bir genç, merdivenlerden aşağıya sıçraya sıçraya iniyordu. Durup Paul'e baktı ve bileğindeki kronometrenin düğmesine bastı.

"Günaydın, delikanlı!" dedi genç.

Paul önüne baktı. Yabancılarla konuşmakta zorlanırdı.

"Nereye gidiyorsun böyle?" dedi genç.

Paul sesini çıkarmadı.

"Hadi ama," dedi genç. "Bütün gün bekleyecek halim yok. Daha *jogging*, koşu ve kısa mesafe koşusu var sırada."

“Tepeye çıkıyorum,” diye mırıldandı Paul.

“Ne dedin?” dedi genç. Durduğu yerde *jogging*’e devam ediyor, omuzlarını sallıyor, dizlerini yukarı çekiyordu.

“Gökyüzüne dokunmaya, en tepeye gidiyorum,” dedi Paul, biraz daha yüksek sesle.

“Harika!” dedi genç. “Benim adım Harry! Ya seninki?”

“Paul,” dedi Paul.

“Harika! Tabii asansöre de binebilirdin, biliyorsun,” dedi Harry. “Herkesin yaptığı gibi.”

Paul ona şöyle bir baktı. Bir asansör olabileceği aklına gelmemiştir.

“Ama sen herkesten farklısın, değil mi?” dedi Harry. “Asla asansöre binmezsin, değil mi? Sen de, tıpkı benim gibi bir krosçusun.” *Jogging* hızını artırdıkça artırdı; dirsekleriyle dizleri neredeyse görünmez olurcasına havayı dövüyor, saçları çılgınca uçuşuyordu. “Formda kalmak istiyorsun. Öyle değil mi, Paul?”

Paul, Harry’ye baktı. Kendini, ayağında koşucu ayakkabıları, üstünde KROŞÇU yazılı bir atlet ve bileğinde bir kronometreyle, dizleri görünmez olana değin, durduğu yerde *jogging* yaparken hayal etmeye çalıştı.

“Evet,” dedi Paul.

“Aferin sana!” dedi Harry. “Daima ileri ve yukarı, ben buna inanırım!”

Sırttı. Kronometresinin düğmesine bastı.

“Hoşça kal, delikanlı,” dedi. “Mabel’e de sevgilerimi ilet.”

Paul, “Mabel kim?” diye sorduysa da, Harry yine zıplaya zıplaya merdivenlerden aşağıya koşturmaya başlamıştı. Paul onun aşağıda giderek uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Sonra da asansörü aramak için üstünde **9. KAT** yazan kapıdan geçti; işte oradaydı.

Asansörün kat düğmeleri duvarın üstündeydi. Tabii, en üst kat olan 29. Kat’ın düğmesi en tepedeydi. Paul ona yetişebilmek için birkaç kez zıpladı. Tam vazgeçip yine merdivenlere yönelmek üzereyken, başının üstünden uzanan bir el onun için düğmeye bastı. Elin sahibi, kucağında beyaz bir kaniş taşıyan, kırmızı paltolu, kırmızı gözlüklü bir kadındı. Kanişin de kırmızı paltosu vardı.

Kadın kırmızı gözlüklerinin ardından merakla baktı.

“Demek, tepeye çıkıyorsun,” dedi.

“Evet,” dedi Paul. “29. Kat’a. Gökyüzüne dokunacağım.”

“Harika!” dedi hanımefendi. “O halde, sen Mabel’in yeğeni olmalısın.”

Elini uzattı. Paul kısa bir an ele baktıktan sonra onu sıkmaya karar verdi.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi hanımefendi. “Benim adım Clara. Mabel bize senden çok söz etti. Değil mi, Clarence?”

“Hav!” dedi köpek.

“Tahmin ettiğimizden küçükmüşsün,” dedi Clara. “Değil mi, Clarence?”

“Hav!” dedi köpek.

Paul hayretle onlara baktı.

“Adım ne benim?” dedi Paul.

“Adın mı?” dedi Clara. “Dur bi’ düşüneyim. Yardım et, Clarence.”

“Hav!” dedi köpek.

“Hayır, bu değildi,” dedi Clara.

“Adım Paul,” dedi Paul.

“Öyle tabii!” dedi Clara. “Nasıl da unuttuk!”

Asansör geldi, kapıları açıldı.

“Haydi, git öyleyse, Paul,” dedi Clara.

Paul kabine girdi.

“Mabel’e sevgilerimizi ilet,” dedi Clara.

“Hav!” dedi köpek.

Kapılar kapandı ve asansör yukarı çıkmaya

başladı. Asansör yükseldikçe, Paul dışarıda gökyüzünün ıssızlaştıkça ıssızlaştığını, mavileştikçe mavileştiğini hayal etti. Aşağıda kalan bütün o daireleri ve içindeki aileleri düşündü.

Derken, asansör durdu, kapılar açıldı ve Paul 29. Kat'a ayak bastı.

2

Daire kapılarının açıldığı bir sahanlık vardı. Saksılar ve vazolar dolusu çiçek konmuştu. Koskocaman bir pencere, kuzeye doğru şehre tepeden bakıyordu. Paul caddelerin oluşturduğu trafik ağını, otomobilleri, otobüsleri ve kamyonları gördü. Oraya buraya gidip gelen minicik insanlar gördü. Aşağılarda uçuşup, çemberler çizen kuşlar gördü. Dört bir yana uzanan şehri, onun ötesinde-

ki kırları, tepeleri, ormanları,
ta uzaktaki dumanlı dağları ve
gerisindeki, yeryüzünün nere-
de bitip gökyüzünün nerede baş-
ladığını ayırt edemediği yerleri
gördü.

Coşkuyla titredi. En güzel rü-
yalarından birinin parçası gibiydi.
Elleriyle yüzünü soğuk cama yapış-
tırdı, onun ardına uzanıp gökyüzüne
dokunduğunu hayal etti.

“Aman Tanrı’m!” diye ciyakladı biri.

Paul hızla arkasına döndü. Daire kapılarından biri açılmıştı ve önünde ufak tefek bir kadın duruyordu.

“Bir oğlan!” diye ciyakladı kadın.

Paul derin bir soluk aldı. *Hadi cesaret*, dedi kendi kendine.

“Merhaba Mabel,” dedi Paul.

Kadın kaşlarını çattı.

“Bana Mabel deme, delikanlı!” dedi. “Ne yapıyorsun burada?”

“Gökyüzüne bakıyorum,” dedi Paul. “Ona dokunmak isterdim. Harry sevgilerini yolladı. Clara ile Clarence da.”

O anda merdivenlerde hızlı ayak sesleri duyuldu.

“Belki bu Harry’dir şimdi,” dedi Paul.

Asansörün geldiğini duydular.

“Belki de Clara’yla Clarence’tır,” dedi Paul.

Merdiven holünün kapısı hızla açıldı, Paul’ün babası soluk soluğa kendini sahanlığa attı. Asansörün de kapıları açıldı ve korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle Paul’ün annesi dışarı çıktı.

“Paul!” diye çığlık attılar. “Burada ne arıyorsun?”

Koşup oğullarını sıkıca kucakladılar. Hıçkıra hıçkıra ağlayıp oğullarına sarılıp durdular.

Paul'ün annesi, onun nereye gittiğini kırmızı şapkalı bir kadından öğrendiğini söyledi. Babası ise, bir kroşçudan öğrendiğini. Çılgına döndüklerini, çok korktuklarını anlattılar.

“Böyle bir şey yapmayı nasıl düşünebilirsin?” diye ağlaştılar.

Paul ne yanıt vereceğini bilemedi. Bu konuyu düşünmüş olduğundan bile emin değildi.

Mabel’e baktı. Mabel da ona.

“Bu Mabel,” dedi Paul.

“Hayır, değilim,” dedi Mabel.

“Ama Clara’yla Harry dediler ki—”

“Clara’yla Harry’ymiş! Onlar zamanın çok gerisinde kaldı. Daha bu sabah adımlı Molly olarak değiştirdim. Çok daha güzel bir isim, öyle değil mi? Ee, sizce değil mi?”

Paul, annesi ve babası birbirlerine baktılar.

En sonunda, “Evet,” dedi Paul’ün annesi.

“Tabii ki öyle,” dedi Molly. “Ama hâlâ Mabel gibi görünüyorum elbette. Onun için herkese Mabel’in tıpkı ikizi olduğumu söyleyeceğim. Mabel’in Barbados’a tatile gittiğini, o yokken evine göz kulak olmaya geldiğimi anlatacağım. Deneyelim mi?”

“Neyi deneyelim mi?” dedi Paul’ün babası.

“Bana, Mabel’in nerede olduğunu sormayı deneyin,” dedi Molly. “Haydi, çekinmeyin.”

“Mabel nerede?” diye sordu Paul’ün babası.

“Ah,” dedi Molly. “Barbados’a tatile gitti. Ben

onun tıpkı ikizi Molly'yim. O yokken evine göz kulak oluyorum.”

“Ne hoş,” dedi Paul'ün babası.

Molly gülümsedi.

“Gördünüz mü?” dedi. “İşe yarıyor. Şimdi, hepiniz içeri buyurmaz mısınız?”

23

18

22

20

19

24

3

Molly'nin evinin duvarları koca koca sayılar ve bunların çevresine asılmış insan portreleriyle doluydu. Paul, *jogging* kılığı içindeki Harry'nin ve kucagında Clarence'la Bayan Clara'nın resimlerini gördü.

Gerçekteki gibiler! diye düşündü.

"Mabel ressamdır," dedi Molly. "Bunlar, apartmanda oturanların portreleri. Katlara göre düzen-

21

26

25

29

28

27

lenmiş durumdalar. Bakın, bu da ressamın kendisi. Onun otoportresi.”

Ve 29 sayısının yanında asılı resmi gösterdi.

“Bana ne kadar benziyor, görüyor musunuz?” dedi Molly.

“Evet,” dedi Paul.

“Güzel,” dedi Molly. “Dediğim gibi, tıpkı ikizim o. Şimdiii, sen gökyüzüne dokunmak istediğini söylemiştin.”

“Evet,” dedi Paul.

“Bir erkek çocuğa çok uygun bir amaç. Gel benimle.”

Molly, Paul’ün elini tutup onu pencereye doğru götürdü. Dışarıda, pencere pervazında, boncuk gibi gözleriyle içeriye bakan bir güvercin duruyordu.

Molly, “Kışt!” deyince, güvercin uçup gitti.

Sonra Molly pencerenin çerçevesindeki bir mandalı çevirip çekince, cam azıcık yukarı kalktı. Pencere kanadıyla pervaz arasında incecik bir gökyüzü parçası göründü.

“Daha fazla açılmıyor,” dedi Molly. “Herhalde yüksek binalardaki insanların uçup gitmesinden korkuyorlar. Ama ellerini aradan uzat. Gökyüzüne dokun.”

Paul derin bir soluk aldı. Odaya dolan esintiyi içine çekti. Sağ elinin parmaklarını aralıktan dışarıya uzattı. Gökyüzüne dokundu.

“Hissedebiliyor musun?” dedi Molly.

“Evet,” diye fısıldadı Paul.

“Nasıl bir his?”

“Soğuk... taze... mavi... hoş... kıpırtılı... ve akıcı bir his.” Camın arkasından, gözlerini dışarıda oynayan parmaklarına dikti. “Harika bir his!”

Herkes güldü, gülümsedi.

“Haydi,” dedi Molly. “Öbür elinle de dokun.”

Paul de öyle yaptı ve iki elini birden dışarıda oynattıkça daha da harika bir his duydu. İyice cama yaslandı. Kollarını biraz daha uzattı ve önce bilekleri, ardından dirseklerine kadar kolları da dışarı çıktı. İç geçirdi ve gökyüzünün teninde yarattığı etkiyle kıkırdadı.

Molly odanın tavanını işaret etti.

“Dikkatle bakarsanız,” dedi, “orada bir kapak olduğunu göreceksiniz.”

Hepsi tavana baktı. Evet, tavanda dikdörtgen biçiminde bir kapak vardı.

“Dediklerine göre,” dedi Molly, “doğruca çatıya çıkılıyormuş oradan. Belki de Mabel öyle söylemişti bana.”

“Ama bu tehlikeli olmaz mı?” dedi Paul’ün annesi.

“Bilmem ki,” dedi Molly.

Paul kapağa baktı, çatıyı gözünün önüne getirdi ve orada olmanın çok daha harika olacağını düşündü.

“Şimdi,” dedi Molly. “Benim bildiğim, erkek çocuklar sosise bayılırlar. Doğru mu?”

“Evet,” dedi Paul.

“Güzel,” dedi Molly. “Büyükler de çayla çörek yemekten hoşlanır. Oturun da size ikramda bulunayım.”

Paul, annesi ve babasıyla birlikte pencere kenarındaki yuvarlak masaya oturdu. Annesiyle babasının yüzlerindeki kaygı ve korku dolu ifade giderek silindi.

Molly tavaya birkaç sosis koydu. Su ısıtıcısının düğmesine bastı ve vişneli kekten dilimler kesti. Güvercin yine pervaza konmuş, boncuk gözleriyle içerisini süzmeye başlamıştı.

“Mabel, kat kat aşağıya doğru resimlemeyi sürdürüyor,” dedi Molly. “Şimdi 17. Kat’a ulaştı. Apartmanın tamamını resimlemeyi kafasına koymuş.” Sesini alçalttı. “Gerçeği söylemek gerekirse, elinden gelse bütün *dünyanın* resmini yapacak.

Buna asla zamanı yetmez tabii. Siz nerede oturuyorsunuz?”

“Bodrum katında,” dedi Paul’ün babası.

“Vay! Bodrum ha!” dedi Molly. “Size en son ulaşacak.”

Paul’ün babası göz kırptı. “Barbados’tan döndüğünde,” dedi.

“Doğru,” dedi Molly. “Döndüğünde.”

Sonra da masaya kekleri, sosisleri, birkaç fincan çayla bir bardak limonata ve koca bir şişe ketçap koydu.

Yiyip içtiler. Molly parmaklarıyla bir çerçeve oluşturup, içinden onlara baktı.

“Ben ressam olsaydım,” dedi, “üçünüzün çok hoş bir resmini yapardım. Ama bu Mabel’in işi tabii.”

“Peki, *sizin* işiniz nedir?” diye sordu Paul’ün annesi.

“Ben...” dedi Mabel, “kutup araştırmacısıyım.”

“Ne kadar ilginç!” dedi Paul’ün babası. “Kuzey mi, Güney mi?”

“Efendim?” dedi Mabel.

“Kuzey Kutbu mu, Güney Kutbu mu?”

“Öteki,” dedi Mabel.

“Bir tane daha olduğunu bilmiyordum.”

“Bilemezsiniz tabii. Hâlâ büyük ölçüde keşfedilmemiş durumda.”

Burnunu sıvazlayarak bir süre derin derin düşündü.

Paul’ün annesi, “Artık kalksak iyi olacak galiba,” diye fısıldadı. “Haydi.”

Ama Molly birden, “Erkek kardeşimle tanıştınız mı?” diye sordu.

“Erkek kardeşiniz mi?” dedi Paul’ün babası.

“Cin gibi, acayip bir adamdır,” dedi Molly. “Çok tuhaf fikirleri vardır. Gelin bakın!”

Odanın köşesinden aldığı bir teleskopla pencereye yaklaştı. Teleskopu yeryüzüne yöneltilip bakmaya başladı.

“Evet, işte orada,” dedi. “Her zamanki gibi yoğun bir çalışma içinde.”

Teleskopu Paul’e uzattı.

“Orada, aşağıda!” dedi.

Paul teleskopun içinden baktı. Caddeler, binalar ve otomobiller gördü.

“Onu gördün mü?” dedi Molly.

“Hayır,” dedi Paul. “Doğrusu, ne görmem gerektiğini anlamadım.”

“Doğrusu da ne demek? Ne görmem gerektiğini anlamadım da ne demek? Kardeşimi

göreceksin!” Dudaklarını büzdü. “Onu kafanda canlandırmadın mı?”

Paul bir şey demedi.

“Canlandırmadın öyle mi?” dedi Molly. “Şu işe bak! Önce onu kafanda canlandırmadıysan nasıl görebilirsin ki? Her zamanki gibi bahçesinde ahşap işi yaparken göreceksin onu. Gayet basit. Şimdi. Bir daha bak!”

Paul, anne ve babasına baktı. Onlar da omuz silktiler. Paul gözünün önüne, bahçede ahşap işi yapan bir adam getirdi, sonra da teleskoptan bir daha baktı ve hayretle soluğunu tuttu. Orada, ta aşağıda, küçük bir kulübenin önündeki küçük bir bahçede, kıvrıkcık saçlı ufak tefek bir adam çalışıyordu. Elinde bir testere vardı.

“Ee?” dedi Molly.

“Evet,” dedi Paul. Bakmayı sürdürdü. Çok tuhaftı.

“Harika! Onun adı Benjamin.”

Teleskopu Paul’ün elinden aldı.

“Şimdi,” dedi, “bir şey daha soracağım. Senin de tuhaf fikirlerin var mı?”

Paul yine annesiyle babasına baktı. Ne diyeceğini bilmiyordu.

“Ee?” dedi Molly. “Haydi söyle! Var mı yok

mu? Varsa, bana bir tanesini söyle bakalım da görelim neymiş!”

“Şey...” dedi Paul.

Molly gözlerini devirdi. Ayağını sabırsızlıkla yere vurmaya başladı.

Paul pencereden dışarı baktı. Tuhaf bir fikir? Okulda ona –bırakın tuhafını– hiçbir konuda bir fikri olmadığını söylemişlerdi. Öğretmenlerden biri, boş kafalı dalgacının tekisin, demişti. Ama Paul, Molly’yle göz göze geldi. Bir şeyler söylese iyi olacaktı.

“Şey...” dedi yine. “Bazen...”

“Bazen ne?” diye sıkıştırdı Molly.

“Bazen Ay’ın Ay değil, gökyüzünde bir delik olduğunu düşünüyorum ve...”

Molly ellerini çırpı.

“Harika! Tam bize göre bir şey!”

Paul’ün babasına döndü.

“Siz ne yapıyorsunuz?” dedi.

“Nasıl yani?” dedi Paul’ün babası.

“Ne iş yapıyorsunuz? Ben kutup araştırmacıyım. Siz...”

“Taksi şoförüyüm,” dedi Paul’ün babası.

“Tahmin etmiştim! İşte oraya böyle gideceğiz. Haydi. Kardeşimi görmeye gidiyoruz! Taksi!”

4

Asansör kapısının önünde, annesi Paul'un omuzuna dokundu.

“Böyle düşündüğünü bilmiyordum,” dedi.

“Nasıl düşündüğümü?” dedi Paul.

“Ay'ın gökyüzünde bir delik olduğunu düşündüğünü elbette.”

Paul zihnini yokladı.

“Ben de bilmiyordum,” dedi. “Yani, söylemeden önce ben de böyle düşündüğümün farkında değildim.”

Asansörün uğultusu kesildi ve kapı kanatları önlerinde açıldı. Kabine girdiler. İçerideki taburede, başında siperlikli bir kask ve elinde not defte-

riyle kalem olan bir adam oturuyordu.

“Günaydın!” diye söze girdi adam. “Bir şey sorabilir miyim?”

“Hayır, Tom!” dedi Molly. “Kesinlikle olmaz!”
Sonra da yüzünü başka tarafa çevirdi.

“Ona aldırmayın!” dedi ötekilere.

Adamın yüzü asıldı. Aşağıya, daha aşağıya, indiler de indiler.

Molly 9 numaralı düğmeye bastı ve asansör 9. Kat'ta durdu. Kapı açılınca, karşılarında kırmızı paltoları içinde Clara ve Clarence'ı buldular.

“Tünaydın, Mabel,” dedi Clara.

“Size Mabel olmadığımı bildirmek için durdum burada,” dedi Molly. “Mabel, Moskova'ya tatil gitti. Ben onun tıpkı ikizi Molly'yim. Tanıştığımızıza memnun oldum.”

Asansörden çıkıp Clara'nın elini sıktı.

“Ben de memnun oldum,” dedi Clara. “Bu Clarence. Yeğenin de yanında bakıyorum.”

“Evet,” dedi Molly. “Tuhaf fikirleri olan bir çocuk.”

“A ha!” dedi Clara. “Clarence'ın da var öyle fikirleri.”

“Mesela?” dedi Molly.

“Mesela,” dedi Clara, “bir kaniş olarak, yedi

yaşına kadar hayatta kalır ve iyi bir yaşam sürmüş olursa, uçma ve konuşma becerileri edinebileceğini düşünüyor.”

“Harika!” dedi Molly. “İyi bir yaşam sürdü mü peki?”

“Hav!” dedi köpek.

“Sürdü doğrusu,” dedi Clara. “Örnek bir yaşam oldu onunki.”

Clarence kendinden pek hoşnut gözüküyordu.

Asansör kapıları kapandı.

“Bir dakika bekleyin,” dedi Paul’ün babası. “Clara’ya kardeşinizin Moskova’da olduğunu söylediniz. Oysa, Barbados’ta olacak sanıyordum.”

“Doğru!” dedi Molly. “Moskova artık Barbados’un bir parçası. Çevresel değişiklikler ve tektonik tabakalarla ilgili bir durum.”

Aşağıya inmeye devam ettiler. İndiler, indiler. Asansörün uğultusu kesildi, durdular, dışarı çıktılar.

Kasklı adam, “Hoşça kalın,” diye mırıldandı.

“Hoşça kal, Tom,” dedi Molly. “Çenenen için teşekkürler.”

Asansörün kapıları kapanırken, Harry merdivenlerden doğru fırladı geldi.

“Yakaladım seni!” dedi Paul’e. “Asansörü kullanıyorsun, ha? Beni düş kırıklığına uğrattın, delikanlı! Daha sosisli sandviç demeye kalmadan yağ tulumuna döneceksin.”

Ardından kendini dışarıya, caddeye attı.

Paul, “Sosisli sandviç,” diye fısıldadı, ama yağ tulumuna falan dönmedi, olduğu gibi kaldı.

Apartman kapısından dışarı çıktılar. Paul’ün annesi aşağıdaki bodrum katını göstererek, orada oturduklarını söyledi. Herkes aşağıya baktı. Molly, çok alçakta gözüktüğünü, ama sıcak bir havası olduğunu belirtti.

Paul’ün akli kaniş Clarence’a gitti.

“Clarence kaç yaşında?” diye sordu.

“Dur bakayım,” dedi Molly. “Altı yıl, on bir ay, üç hafta, altı günlük olmalı. Ee, nerede o taksi? Taksi!”

5

Paul'ün babasının taksisi yeşil renkte, parlak kırmızı şeritli bir arabaydı ve tepesindeki levhada şöyle yazıyordu:

EN TEPEYE EN FİYAKALI TAKSİYİ TUT

Molly öne Paul'ün babasının yanına, Paul ise anesiyle arkaya oturdu.

“Haydi, gidelim!” dedi Molly. “Dosdoğru 669 metre gittikten sonra soldan üçüncü sokağa, sonra siyah-beyaz bir kedi gördüğünüz yerden de ikinci sola sapın.”

Paul'ün babası söylenenleri yaptı ve sonra ya-
vaşladı.

“Ama siyah-beyaz bir kedi yok,” dedi.

“Elbette var!” dedi Molly. “10. Kat'taki Bayan
Wiffen'de iki tane var onlardan! İşte, burası uy-
gun! Buradan sola, sonra hemen bir daha sola.”

Paul'ün babası denileni aynen yaptı. Yola çık-
tıkları caddeye geri geldiler.

“Burdan yola çıkmıştık!” dedi Paul'ün babası.

“Hiç de bile,” dedi Molly. “Şu yeşil şapkalı
adamı görmüş müydünüz geçen sefer?”

“Hayır,” dedi Paul'ün babası.

“İyi ya işte,” dedi Molly. “O zaman nasıl aynı

yer olabilir? Şimdi, sola, sola, bir daha sola, sonra da sağa, sağa, bir daha sağa.”

Taksi sarsılarak hareket etti ve bir sola bir sağa sapa sapa ilerledi. Apartman bir görünüp bir kayboluyordu. Paul’ün babası aynı aptal caddede olduklarını yineliyor, Molly ise bunu inkâr edip duruyordu.

“Sen ne diyorsam onu yap yahu,” dedi Molly. “Kendi kardeşime giden yolu bilmez olur muyum ben? Sola,

sola,

sola,

sola;

sağa,

sağa,

sağa,

sağa;

sola,

sola,

sola,

sola;

sağa,

sağa,

sağa,

sağa.”

Arkada, Paul'ün annesi, "Clara ne demek istedi?" diye fısıldadı.

"Hangi konuda?" dedi Paul.

"Senin Molly'nin yeğeni olduğunu söyledi ya."

"Beni bir başkasıyla karıştırdı," dedi Paul.

"Kiminle?"

"Mabel'in yeğeniyle."

"Niye ki?" dedi annesi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Paul.

"Tamam işte!" dedi Molly. "Bakın, kahverengi çantalı bir adam! Şimdi, bir de hamburger yiyen bir kız görürsek, neredeyse geldik demektir."

Hepsi dışarı baktılar.

"İşte," dedi Paul, "hamburger yiyen bir kız!"

"Sarışın mı? Patates kızartması da var mı?" dedi Molly.

"Evet!" dedi Paul.

"Harika!" dedi Molly. "Öyleyse, doğru yoldayız! Şimdi, önce sola, sonra sağa ve dosdoğru ilerleyip ağacın altında durun."

Paul'ün babası, yol boyu yüzlerce ağaç dizili bir caddeye girdi.

“Hangi ağaç?” diye iç geçirdi.

“Hangi ağaç olacak, kardeşimin evinin önündeki elbette!” dedi Molly.

Paul'ün babası yine iç geçirdi. Cadde boyunca ilerleyip durdu.

“Harika!” dedi Molly. “Daha önce buraya geldin herhalde!”

Ve arabadan dışarı fırladı.

6

“Şimdi size geçmişini anlatayım biraz,” dedi Molly. “Kardeşim çok ama çok utangaçtı. O kadar ki, neredeyse hiç konuşmazdı. O kadar ki, yirmi yaşına kadar başına kahverengi bir kesekâğıdı geçirmiş olarak yaşadı. Sonunda kesekâğıdını çıkardığında, sakalı kocaman uzamıştı ve o kadar solgun, yakışıklı ve saftı ki, annem kızları kovalamak için kova kova su dökmekten başını alamaz oldu. Bir film yönetmeni geldi, kardeşime film yıldızı olmasını teklif etti. Bir piskopos geldi, onu aziz yapmak istedi. Tam yine kesekâğıdını kafasına geçirmek üzereydi ki, onu askere alıp savaşa yolladılar.”

“Savaşa mı?” dedi Paul’ün babası. “Hangi savaşa?”

“Sonuncuya,” dedi Molly. “Şu bütün silahların konuştuğu, bombaların atıldığı, patlamaların olduğu gümbürtülü savaş işte. Başbelasışeyi Savaşı ya da Nederlerona ya da 9. Büyük Koca Devanası Savaşı. Belki siz kaçırmışsınızdır. Belki de uzaklardaydınız. Belki de sizin zamanınızdaki öncedydi. Her neyse, bütün o gümbürtüler, kovalamacalar ve yaşadığı dehşet onu tuhaflaştırdı. Çoğu zaman mahzundur, ama iyi olduğu günlerinde çok zeki ve hareketlidir. Aklından geçenler deşifre edilebilse, hepimizi selamete çıkaracak bir sürü fikirle doludur. Haydi gelin şimdi. Dua edelim de bugün iyi günlerinden birinde olsun.”

Bir bahçe kapısını açtı ve onları yeşil kapılı, yandakilere bitişik küçük bir eve doğru yönlendirdi. Kapının yanında küçük kemerli bir geçit vardı. Molly onları oradan geçirdi.

“Benjamin!” diye seslendi yavaşça. “Heeeeey! Ah, Benjamin!”

Geçidin öte yanında upuzun fasulye sıırıkları, devasa ayçiçekleri ve kocaman gülhatmiler vardı. Arılar vızıldıyor, kuşlar uçuşup cıvıldıyordu. Bitkilerin arasından içerilere doğru, tuğlalardan yapı-

mış, eski dar bir patika ilerliyordu.

“Ama benim gördüğüm bahçe küçüçüktü,” dedi Paul.

“Küçüçükmüş!” dedi Molly. “O ta tepeden, çok uzaktan öyle görünüyordu; trafik yoğundu, arada güvercin vardı; hem zaten bir bahçenin bütün anlamı büyüyor olmasındadır... Neyse, neyse, sen hangi ucundan bakıyordun teleskopun?”

“Sağ ucundan,” dedi Paul.

“Bak gördün mü? Sol ucundan bakmalıydın!” Sonra durdu. “İşte! Nihayet! Benjamin! Benim, kız kardeşin Molly!”

Manolyalarla çevrili, talaş tozu ve kıvrıcık ahşap kırpıntılarıyla kaplı küçük, kare bir çimenlik alana gelmişlerdi. Ahşap bir çalışma masasının üstünde bir testereyle keski duruyordu. Ahşaptan insan ve hayvan modelleri diziliydi. Kapısı aralık, küçük ahşap bir kulübe vardı.

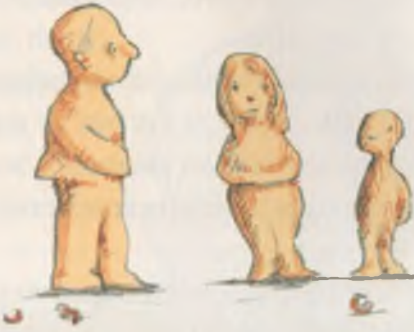
Kulübeye sokuldular. Molly yavaşça kapıyı açtı.

“Benjamin,” diye fısıldadı.

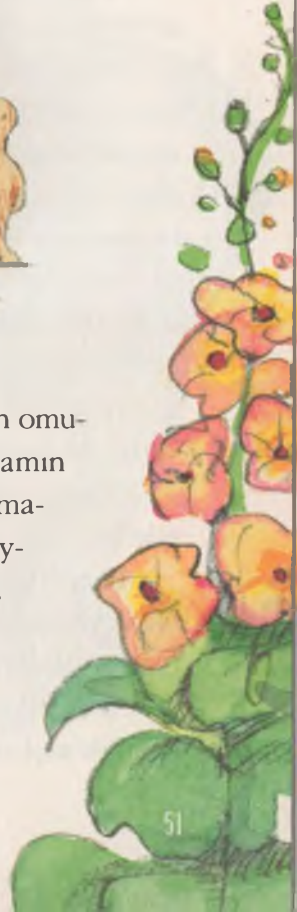
“Benjamin?”

Paul, annesi ve babası, Molly'nin omuzu üstünden içeriye göz attılar. Adamın biri, köhne bir koltukta hiç kıpırdamadan oturuyordu. Yeşil bir tulum giymiş, kafasına bir çuval geçirmişti. Çuvalın üstünde siyah harflerle şunlar yazılıydı:

EN İYİ YERELMALARI

“Aman Tanrı'm,” diye fısıldadı Molly. “Sorun yine başgöstermiş.”

Kapıyı ardına kadar açtı.

“Kardeşin Molly'yim ben,” diye tısladı. “Seni görüyorum, Benjamin.”

Molly ona doğru ilerledi. Çuvalı kafasından çekip çıkardı ve işte, sakalı, soluk teni ve ışığa dikili nemli gözleriyle oradaydı Benjamin. Son derece üzgün görünüyordu ve gözpınarlarında yaşlar vardı.

“Seninle tanıştırmaya birilerini getirdim,” dedi Molly, “çok tuhaf fikirleri olan bir çocukla birlikte. Onlara merhaba de.”

Benjamin üzgün bakışlarını onlara doğru çevirdi, ama sesini çıkarmadı.

“Kalk, canım,” dedi Molly. “Gel biraz sohbet edelim.”

Benjamin denileni yaptı. İnce uzun boyluydu, bahçeye çıkmak için kapıdan eğilerek geçmek zorunda kaldı.

“Ama sen ufak tefek ve kıvrıkcık saçlıydın!” dedi Paul.

Benjamin yanıt vermedi.

Çimenlere oturdular. Ilık ve yumuşaktı. Tepelerinde, olgunlaşmayı bekleyen, ufacık meyvelerle dolu bir armut ağacı vardı. Güneş gökyüzünde ağır ağır ilerliyor, apartman blokunun gölgesi adım adım onlara doğru yaklaşıyordu.

“Peki öyleyse,” dedi Molly. “Bugün nasılsın bakalım?”

Benjamin hiç ses etmedi.

“Ne kadar *mutlusun?*” diye sordu Molly.

Benjamin iç geçirdi.

“On üzerinden mi?” dedi. Son derece alçak bir sesle, çok yavaş yavaş konuşuyordu.

“Evet, nasıl istersen,” dedi Molly.

“Mutluluk hangi sayı?” diye sordu Benjamin.

“Bir mi, on mu?”

Molly düşünüp taşındı.

“Mutluluk on!” dedi sonunda.

“Aaaah!” diye inledi Benjamin. “O zaman ben kederin dibindeyim, çünkü ‘bir’ veriyorum.”

Paul’ün annesi, “Vah vah, zavalıcık!” deyince, Benjamin ona bakıp başıyla onayladı ve gözlerinden yuvarlanan yaşlar çimenlere damladı.

“Dur bir dakika!” diye atıldı Molly. “Aptal kafam! Yanlış söyledim, Benjamin. Özür dilerim. Mutluluk ‘bir’ numara!”

“Gerçekten mi?” dedi Benjamin.

“Gerçekten, gerçekten, gerçekten!” diye yanıtladı Molly.

Benjamin’in yüzünde çok büyük bir değişiklik oldu.

“Vay canına!” dedi. “O halde, ben ‘bir’ verdiğime göre, mutluyum demektir!”

“Doğru!” dedi Molly. “Hatta, bundan daha mutlu olamazsın!”

Benjamin yumruklarını sıkıp havayı yumrukladı. Ayağa kalkıp dans etti.

“Yaşasın!” diye haykırdı. “Kendimi o kadar... ah, o kadar harika hissediyorum ki! Geçen mart ayından üç hafta önceki çay saatinden beri bu kadar iyi hissetmemiştim! Ah, ne güzel!

Yaşasın!”

“Harika!” dedi Molly. “Şimdi, sakinleş ve bu güzel insanlara merhaba de.”

Benjamin bir kez daha fır döndü, bir kez daha zıpladı, bir kere daha yaşasın diye bağırды ve sonra, “Tünaydın, güzel insanlar,” dedi. Paul’e doğru eğildi. “O fikirlerin sahibi sen olmalısın. Tanıştığımızı çok memnun oldum, evlat! Biraz çene çalıp çılgın fikirlerimizi harekete geçirelim. Evet! Mutluluk! Nihayet mutluluk!”

Benjamin sakinleşmeye başlayınca, “Ama siz ufak tefektiniz,” dedi Paul. “Saçlarınız da kıvrıktı ve...”

“Aa, o eskidendi,” dedi Benjamin. “Zamana ayak uydurmak gerek.”

“Ama daha bir saat önceydi,” dedi Paul.

“Bir saat!” dedi Benjamin. “Değil bir saat, bir saniyede bile neler neler olur. Az önce bana olanları gördün. Sonra Plüton’u düşün.”

“Plüton mu?”

“Gezegen. Eskiden onun varlığından bile haberimiz yoktu. Sonra bir gün, Vladimir Bilmemkim teleskopuyla bakıp onu gördü ve artık var. Bir dakika öncesinde hiçlik, boşluk, karanlık, uçsuz bucaksızlık, sessizlik; bir dakika sonrasında –pat! İşte Plüton orada, uzayda dolanıyor.”

“Ama–” dedi Paul.

“Ve şimdi de,” diye devam etti Benjamin, “Plüton’un orada hiç var olmadığına karar verdiler. Hiçlikten varlığa, varlıktan tekrar dosdoğru hiçliğe –göz açıp kapayıncaya kadar olup bitiverdi.”

“Ama–” dedi Paul.

“Aması maması yok,” dedi Benjamin. “Bir yıldır yaptığım en uzun konuşmadı bu. Yeter!” Ağzını sıkı sıkı kapatıp gözlerini belerterek Paul’e baktı. “Şşşmmd snn bb şşyy ssöyy,” diye mırıldandı.

“Efendim?” dedi Paul.

“Şimdi konuşma sırası sende, diyor,” dedi

Molly. "Bu onun karşılıklı konuşma yöntemi."

"Ne söyleyeyim?" dedi Paul.

"Ne istersen."

"Haydi canım," dedi Paul'ün annesi.

"Çekinme," dedi babası.

Paul düşündü taşındı.

"Güzel bir gün," dedi.

Benjamin dilini cıkladı.

"Ssskkı cıııı," diye mırıldandı.

"Sıkıcı, diyor," dedi Molly.

Paul önüne baktı. Ayağının yanından kara bir böceğin fırladığını gördü. Sonra gökyüzüne baktı. Tepesinden bir karga geçti. Sıkıcı. Hep sıkıcı bulunmaktan korkmuştu. Belki de en iyisi eve geri dönmektir. Okulda olsaydı daha iyiydi belki de.

"Ayydii!" dedi Benjamin.

"Haydi," dedi Molly.

"Hemmn bşşy ssöyylmezzsn çuvalı yie kffamm geççrrrrmm," dedi Benjamin.

"Hemen bir şey söylemezsen, çuvalı yine kafama geçiririm," diye çevirdi Molly ve Paul'ün böğrünü dürttü.

"Haydi!" dedi. "Bana söylediğin şeyi ona da söyle. Ay hakkındakini!"

“Ama o yalnızca—”

“Dene hele! Söyleyecek başka bir şeyin yoksa sen de onu söyle işte.”

Paul dudaklarını ıslattı.

“Bazen...” diye söze başladı.

Benjamin ona doğru eğildi, gözlerini iyice açıp çenesini eline dayayarak başıyla onayladı ve bekledi.

Paul bir daha dudaklarını ıslattı. İç geçirdi.

“Bazen,” dedi ve başını önüne eğdi; yüzü al al olmuştu. “Bazen düşünüyorum da... Bazen düşünüyorum da, Ay sanki Ay değil de, gökyüzünde bir delik.”

Benjamin zihninde bunu ölçüp tarttı.

“İlginç bir kuram,” dedi.

“Kuram falan değil,” dedi Paul. “Hiç düşünmeden ağızımdan çıkıverdi.”

“Zaten en iyi kuramlar böyledir!” dedi Benjamin. “Ne bir plan ne bir uyarı, sonra işte pat—dünyayı değiştiren bir kuram! Hem, bu seninki birçok şeyi açıklayabilir!”

“Ne gibi?” dedi Paul’un babası.

Benjamin, “Ah,” dedi ve gözpınarında beliren bir damla yaş, yavaşça oluşan bir kuram gibi, ağır ağır aşağı süzüldü. “Bunu açıklayabilmek için

sizi zamanda geri götürmem gerek. Sizi, bir savaş zamanına geri götürmem gerek.”

Yukarı uzanıp, tepelerine doğru sarkan bir dalı salladı ve çevrelerindeki otların üstüne iri iri sarı armutlar düştü. Paul, annesi ve babası şaşkınlıkla onlara baktılar. Hepsi birer armudu ısırıldı. Bütün armutlar olgun, tatlı ve suluydu. Paul'ün babası tam bu konuda bir şey söyleyecekken, Benjamin elini havaya kaldırıp onu susturdu.

“Şimdi,” dedi, “biraz meyve yiyin, güzel dostlarım, ben de sizi zamanda geri götüreyim.”

7

“Vın güm pat, çat pat pat diye inliyordu ortalık,” dedi Benjamin. “Çatırtı, patırtı, şangırtı. Gürültü, kızgınlık, acı, feryatlar. Yıkılan binalar, yangınlar, gece boyu durmadan yanıp sönen projektörler ve gün boyu girdap gibi dönüp duran kara bulutlar. Ve böyle devam etti, etti, etti, etti, etti, etti, etti, günden güne, günden güne, günden güne, haftadan haftaya, haftadan haftaya, haftadan haftaya ve... Bu çok uzun bir hikâye. Dilimi çözdün, evlat. Neredeyse zulümlerin en ağıryla başlayıp büyük umutlarla sona eren bir hikâye anlatacaktım.”

Başını salladı ve gözlerinden birer damla yaş düştü.

“Savaş,” dedi. “Savaşın ne yararı var? Zer-re kadar bile yararı olmadığından başka ne yanıt verilebilir ki?” Paul’ün gözlerinin içine baktı. “Sen farklı bir yanıt verebiliyor musun, oğlum?”

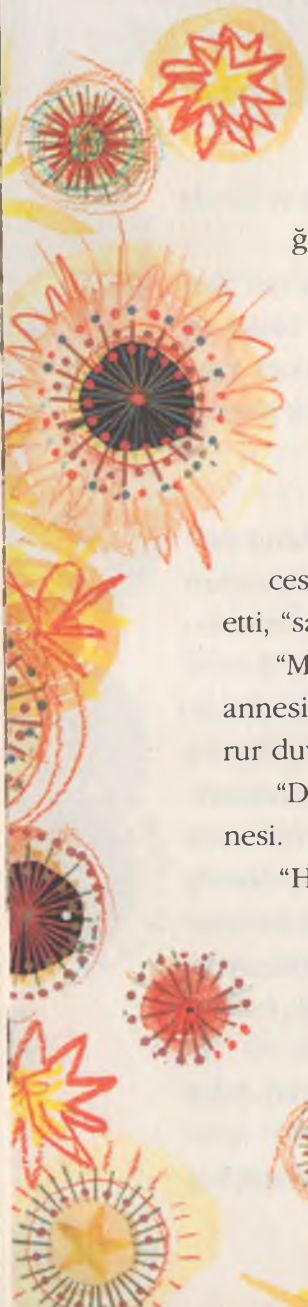
Paul başını salladı.

“Ben de veremiyorum,” dedi Benjamin. “Eskiden de veremediğim gibi, hiçbir zaman da veremeyeceğim. Öyle, bütün hayatını kafasında bir çuvalla geçirmiş biriydim. Günün birinde gelip bana o çuvalı başımdan çıkarır, sakalımı keser, kafamı tıraş eder, gücümü toplarsam, heyecan verici bir yaşamım olacağını söylediler, evladım. Ben de, ‘Eğlenceli görünüyor. Eksikliğini duyduğum şey tam da bu olsa gerek,’ dedim. Niye mi onlara kandı-dım? Çünkü evladım, daha iyisini bilmiyordum! Sen biliyor musun daha iyisini, evlat?”

“Neden daha iyisini?” dedi Paul.

“Yüce Tanrı’m! Savaşa gitmekten daha iyisini, elbette!” dedi Benjamin.

Paul şöyle bir düşündü. Bu konuyu hiç

aklına getirmemişti, ama her şeyin savaşa gitmekten daha iyi olduğu kesindi.

“Ha ma!” diye inledi Benjamin.

“Haydi ama!” dedi Molly.

“Söö sene!”

“Söylesene!”

“Sosis,” dedi Paul. Benjamin’in gözlerinin içine baktı. Bu işe ısınmaya başlamıştı; daha rahat, daha cesurdu şimdi. “Sosis yemek,” diye ilan etti, “savaşa gitmekten çok daha iyidir.”

“Mükemmel!” dedi Benjamin. Paul’ün annesiyle babasına baktı. “Oğlunuzla gurur duyuyorsunuzdur umarım,” dedi.

“Duyuyoruz,” diye fısıldadı Paul’ün annesi.

“Harika!” dedi Benjamin. “Her neyse işte, savaşa gittim...” Durdu

ve yüzünü Paul'e yanaştırdı. "Politikacı olmayı düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

Paul gözlerini kırpmıştı. Bu da o âna kadar hiç aklına getirmedığı bir şeydi.

"Düşünmelisin," dedi Benjamin. "Senin gibi akıllı bir başbakanımız olsa iyi olurdu. Ne zaman bir savaş tehdidi olsa, hemen sosis üretimine hız verirsin! Hah! Tam benim kafama göre bir çocuksun. Al, sana bir armut!" Üzgün bir ifadeyle derin derin iç geçirdi. "Sorun şu ki, bizim girdiğimiz savaşta ortalıkta sosis falan yoktu. Dolayısıyla kendi çözümümü üretmek zorunda kaldım."

"O neydi?" dedi Paul.

"Öldüm."

"*Öldünüz mü!*" dedi Paul'ün babası.

"Doğru! En kolay çözüm buydu. Tepeden tırnağa silahlanmış, düşmanca bakışlarla homurdanıp dişlerini gıcırdatan milyarlarca asker, birbirimizden mümkün olduğunca çok sayıda adam öldürmeye kararlı olarak savaş alanında dizilmiş-tik. Ancak ben, kestirme yolu seçtim. Ne zaman bir çatışma kopsa, düşüp ölüveriyordum."

Armutunu ısırıp, dudaklarını yalayıp ötekilere göz gezdirdi. Molly uzanıp şefkatle onun kolunu okşadı.

“Gerçekten mi?” dedi Paul.

“Gerçekten. Her seferinde, ilk kurşun sesini duyar duymaz, kendimi yere atıyordum.”

“Ama siz hâlâ...” dedi Paul’ün annesi.

“Biliyorum,” dedi Benjamin. Gökyüzünü inceledi. “İtiraf etmeliyim ki,” diye devam etti, “bazen ben de şaşıyorum buna. Olay başlar başlamaz düşüp ölüyor, bir süre hiçbir şeyin farkında olmuyor, sonra her şey sona erdiğinde yeniden canlanıyordum. Çok keyifliydi aslında. Çok dinlendirici. Ve elbette savaşın bitmesini sağladı ki, en iyi tarafı budur.”

Paul’ün babası dikkatle Benjamin’e baktı. Ne demek istiyordu?

“Ne demek istiyorsunuz?” dedi.

Benjamin iç geçirdi. Gözünden bir yaş damladı.

“Ahh Tanrı’m! Tarihten aldığımız dersleri ne çabuk unuttuğumuzu görüyor musunuz!” dedi. “Savaşı bitirdi, çünkü bulaşıcıydı. Salgına dönüştü. Başlangıçta, ilk atılan kurşunla yere düşen yalnızca bir avuç askerdik. Çok geçmeden bir müfrezeyi, sonra bir taburu, sonra bir tugayı, sonra... En sonunda, koca koca madalyalı, iriyarı, göbekli general hücum emrini verdiğinde, bütün ordu

kütük gibi otlara devriliverdi.”

“Gerçekten mi?” dedi Paul.

“Gerçekten,” dedi Benjamin. “Tarih kitaplarını oku. Tabii, bazılarımız ölü numarası yapıyordu, ama ne önemi var?”

“Yok,” dedi Paul.

“Elbette yok. Tabii, işin tuhaf tarafı, aynı şey

karşı tarafta da oluyordu. İlk kurşun sesiyle vurulup, ölüp, düşme salgını. Ölümler birbiriyle savaşabilirler mi?”

Paul ve diğerleri başlarını salladılar.

“Doğru,” dedi Benjamin. “Savaşamazlar. Ya generaller birbirleriyle savaşa girer mi? Girişmezler. İşte bu, olayın sonu oldu. Birkaç saatlik sessizlik ve huzurdan sonra ölümler doğrulamaya başlayıp evlerinin yolunu tuttular. Ben bahçeye geri döndüm. O zamandan beri buradayım. Kız kardeşimin ziyaretleri dışında, yapayalnızım... Adın ne demiştin?”

“Molly,” dedi Molly.

“Aa, evet,” dedi Benjamin, “öyle demiştin, Molly.” Molly’ye dikkatle baktı ve omuz silkip gülmüseddi. “Ben de bir şeylerden anladığımı sanıyordum.”

Yeni bir armut ısırıldı.

“Özür dilerim,” dedi Paul; cesareti giderek artıyordu, “peki ama bütün bunların Ay’la ne ilgisi var?”

“Ay’la mı?” dedi Benjamin. “Kesinlikle hiçbir ilgisi yok!”

“Ama benim kuramım,” dedi Paul. “Şey demiştiniz—”

“Öyleydi!”

Ardından Benjamin elini alnına vurdu.

“Ah, tabii!” diye bağırdı. “Elbette! Sen bir kurum ortaya atıyordun, ben de kendime ait bir düşünceyle onu ya destekliyor ya da çürütüyordum. Hangisini yapmak üzereydim?”

“Desteklemek üzereydin, canım,” dedi Molly.

“Hah!” dedi Benjamin. “Bunu açıklamak için, seni eskiye götürmem gerek. Savaş zamanına götürmem gerek.”

“Bunu yaptın zaten,” dedi Molly.

“Yaptım mı? Ah, evet. Peki öyleyse, giriş mi-riş yok – dosdoğru savaş alanına! İşte orada, bir hendeğin içinde geberip yatmış, gözlerimi tepedeki uçsuz bucaksız gökyüzüne dikmiştim; roketler uçuyor, uçaklar vınlıyor, mermiler—”

“Onları gördünüz mü?” dedi Paul. “Ama öldüğünüzü söylediniz sanıyorum.”

Benjamin dudaklarını büzdü.

“Ne zeki bir çocuk,” dedi, düşüncelere dalarak. “Dinle şimdi, olanaksızı açıklayabilmek için konunun biraz dışına çıkacağım. Önce, bir sorum var! Hiç sokakta yürürken izlendiğini hissettiğin oldu mu?”

Paul düşünüp taşındı. Hatırlamaya çalıştı. So-

kakta pek yürümediğini kabul etmek zorundaydı.

“Söö sene!” diye homurdandı Benjamin.

“Söylesene,” dedi Molly.

“Zamaa geçç.”

“Zaman geçiyor!”

“Sanırım,” dedi Paul, emin olmadığı halde.

“Onlar ölüler!” dedi Benjamin. “Hep izliyorlar. Ben hendeğin dibinde yatarken yaptığım gibi. Ah, izlendiğini düşündüğünde kaşıntı tutuyorsa, o bir kedidir.”

“*Kedi mi?*” dedi Paul’ün annesi.

“Evet,” dedi Benjamin. “Ölü bir kedi. Bitler yüzünden. Onlar canlıların dünyasına geri zıplamak isterler. Her neyse, işte ben orada hendeğin

dibinde gebermiş yatıyordum ve oldukça rahattı, akşam oluyor, gürlemeler hafifliyor, patlamaların şiddeti azalıyor, savaş neredeyse bitiyordu ki, Ay parlamaya başladı ve onu gördüm.”

“Onu mu?”

“Onu. Bir bombardıman uçağı. Akşam semasında yay çizen siyah, sivri bir şey. Çok da hoş, üstelik. Bayağı zarif. Böyle uğursuz şeylerin bu kadar sevimli görünmeleri de tuhaftır ya. Belki bu yüzden böylesine bağımlıyızdır onlara, hı? Her neyse, işte orada, arkasında şirin bir alev bulutu

bırakarak, gökyüzünde yay çiziyordu. Tam Ay'ın önünden geçerken, *Bu dosdoğru sana geliyor, Benjamin*, diye düşündüm. *Bu hiç kuşkusuz, kesinlikle senin hendeğine yönelmiş.* Ve başkalarının da böyle düşündüğünü anladım, çünkü çevremde çığlıklar kopuyor, bir paniktir, koşuşturmadır gidiyor, bütün askerler tavşanlar gibi benim bulunduğum yerden kaçıyor. Sonra birden, yok oldu. Pat! Ya da pıt mı demeliyim! Kanatlı sivri şey yoktu artık. Gitmişti.”

“Nasıl oldu bu?” dedi Paul'ün babası.

“Defolup gitmedi!” dedi Benjamin. Kıkırdadı. “Pardon. Ay yüzünden. Bombardıman uçağı, dosdoğru Ay'ın içine giriverdi. Ben de ölümden yeniden dirilirken, *Şu yukarıdaki şey Ay değil. Gökyüzünde koca bir delik aslında*, diye düşündüm. İşte evlat, al sana, önerine bir destek.” Keyifle ellerini ovuşturdu. “Ama bize kanıt gerek!”

Başını kaşdı. Paul'ün babasına baktı. İyice ona yaklaşp, gözlerinin içine baktı. “Size bir soru sorabilir miyim, efendim?”

“Elbette,” dedi Paul'ün babası.

Benjamin çenesini ovuşturdu.

“Yanıt vermeden önce iyice düşünün,” dedi. “Taksi sürücülüğü dışında aslında ne yaparsınız?”

“Ne mi?”

“Ne.”

“Aynı zamanda cam temizleyicisiyim,” dedi Paul’ün babası.

Benjamin ellerini çırttı.

“Biliyordum! Sizi görür görmez, işte dedim, yüksekliklere göre bir adam! Adınız ne, sahi?”

“Alfred,” dedi Paul’ün babası.

“Çok uygun bir isim. Peki öyleyse, Alfred, bir soru daha. İşinizde taşınabilir merdiven kullandığınızı tahmin ediyorum, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Alfred.

“Harika! Peki, bu merdiven nerede acaba?”

“Garajda,” dedi Alfred.

“Hah, garaj! Peki, bu garaj nerede, Alfred?”

“Apartmanın hemen arkasında.”

“Hah!” Benjamin parmağıyla yanağında tempo tuttu. “Şimdi, iyice düşün. Acele etme. Hangi apartman?”

Alfred dönüp gökyüzüne doğru işaret ederek, hemen yakınlarında yükselen, uzun gölgeli büyük binayı gösterdi.

“Şuradaki,” dedi.

“Vay canına!” dedi Benjamin. “Bu da nereden çıktı?”

Ayağa fırladığı gibi, “Kaybedecek hiç zaman yok!” diye bağırarak bahçe kapısına doğru koştu. “Alfred’in merdiveni insanlık tarihinin yönünü değiştirecek! Beni izleyin! Taksi!”

8

Ama kapıda durdu. Titremeye başladı.

“Ama-ama...” diye kekeledi.

“Ama ne?” dedi Molly.

“Ama-ama savaştan beri hiç dışarı çıkmadım.

Çu-çupalım gerek!”

“Çuvalın mı?”

“Çok fazla şey görüyorum! Dünya da her yanımı görüyor!”

“Yürekli ol!” dedi Molly.

“Cesur olun!” dedi Paul.

“Savaştan da böyle de-de-derlerdi!” dedi Benjamin. “Düşüp ö-öldüğüm zaman! Ah Tanrı’m, sınırlarım tel tel oldu!”

Yanaklarından aşağıya yaşlar süzülüyordu. Gözlerini yumdu. Sallanmaya başladı. Sendeledi. Paul yardımına koştu, Benjamin'in kolunu tuttu.

"Benimle güvendesin," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" dedi Benjamin.

"Evet. Bana yaslan."

Benjamin iç geçirdi.

"Karşılaşmamız gerekiyordu," diye fısıldadı.

"Biz birbirimizin kaderiyiz."

Paul'ün kendisini taksiye götürmesine ses çıkarmadı. Molly'yle birlikte arka koltuğa sıkıştılar.

"Bu kez ben kendi bildiğim yoldan gideceğim," dedi Alfred.

"Nasıl istersen," dedi Molly.

Alfred, dosdoğru Benjamin'in sokağından çıkıp bir anacaddeyi geçti ve anında apartmana ulaştı.

"Gördünüz mü," dedi, "tastamam iki dakika!"

"Hıh!" dedi Molly. "Bu bir yol değil, bir çizgi. Hem çok sıkıcı, hem görülecek hiçbir şey yok. Her neyse, bir yere gidişin oradan geri dönüşten her zaman çok daha uzun *gibi geldiğini* herkes bilir zaten. Her neyse, *her neyse*, saçmalamanın sırası değil. Garajı açın da, şu aptal merdiveni bulun hemen."

“Babama karşı kaba davranmayın lütfen,” dedi Paul.

“Ne dedin?” dedi Molly.

Paul yutkundu. Hayatı boyunca hiç böyle konuşmamıştı. Derin bir soluk aldı.

“Babama karşı kaba davranmayın, dedim,” dedi.

Molly de derin bir soluk aldı. Bir laf etmek üzereydi.

“Paul haklı,” dedi annesi. “Özür dilemelisin, Molly. Sen de Alfred, Molly’ye önemli olmadığını söyle.”

“Özür dilerim,” dedi Molly.

“Önemli değil,” dedi Alfred.

“Vay canına,” dedi Benjamin. “Bu çocuğun zekâsı nereden geliyor belli. Adınız ne ola ki, hanımefendi?”

“Rasputin *olabilir*,” dedi Paul’ün annesi. “Ama değil. Francesca.”

“Güzel bir isim,” dedi Benjamin. “Şimdi, garaja gidelim ve araştırmaya devam edelim!”

9

Hava kararıyordu. Günbatımıyla birlikte sanki kentin üstüne kırmızı ve altın renklerde kocaman, görkemli ışık şeritleri asılmıştı. Apartman bloğunun pencerelerinde ışıklar parlıyordu. Alfred, yanındakileri düzgün bir yaya yolundan ilerletip bir dizi garajın sıralandığı yere götürdü. Garajlardan birinin kilidini açıp, içeriden alüminyum bir merdiven çıkardı. Merdiven üç kademeliydi ve ışık vuran yerleri parlıyordu.

“Krallara yaraşır bir merdiven!” diye bağırdı Benjamin. “Nereden de buldun böyle bir şeyi?”

“Yapı marketten,” dedi Alfred. “54.99 lira.”
Merdiveni omuzuna yerleştirdi.

“Planımız nedir?” diye sordu.

“*Planımız mı?*” dedi Benjamin. “Plan kadar sıkıcı bir şey olabilir mi? Sonuç bilinmezken nasıl plan yapabiliriz ki? Olanaksız, inanılmaz, sözcüklerle anlatılamaz bir şey için nasıl plan yapabiliriz?”

“Yapamayız!” diye bağırdı Molly.

Alfred iç geçirdi.

“Peki, nereden başlıyoruz öyleyse?” dedi.

“Bu çok daha yerinde bir soru,” diye fısıldadı Benjamin. “Ama önce şuraya bakın hele!”

İşaret ettiği yere baktılar. Kent ufkunda Ay’ın

gümüşi kenarı belirmişti. Önünde bir kilise kulesiyle bir fabrika bacasının silüetleri görülüyordu. Yuvaya gecikmiş bir sığırcık sürüsü de döne döne dans ederek önlerinden geçip gitti.

“Kaybedecek zaman yok!” diye haykırdı Benjamin. “Merdiveni çatıya götür!”

Alfred başını salladı.

“Asansöre sığmaz, çok büyük,” dedi. “Ta oraya kadar taşımak da...”

“Yok sığmaz, yok ta oraya kadar!” diye güldü Benjamin. “Azmine ne oldu senin, Alfred?” Avuçlarını ağzının kenarına dayayıp gökyüzüne doğru seslendi. “Arkadaşlar!” diye bağırdı. “Arkadaşlar, komşular!” Bir daha bağırmaya çalıştı. Boğuk bir sesle, “Sesim kısılıyor, kardeşim,” dedi. “Onca yıllık çuval sessizliğinden sonra bunca çene çalma, hikâye anlatma! İşin bu kısmında gür bir sese ihtiyacımız var.”

Molly onun sırtını patpatladı.

“Haydi, haydi,” dedi yavaşça. Ardından boğazını temizledi ve başını gökyüzüne çevirdi.

“Arkadaşlar, komşular!” diye bağırdı. “ARKADAŞLAR, KOMŞULAR! YARDIMINIZA İHTİYACIMIZ VAR!”

Hiçbir şey olmadı. Belki de sesi, kentin derin-

den gelen sürekli uğultusu içinde yitip gidiyordu. Belki de arkadaşlar ve komşular, tabak dolusu sosisten ya da boş televizyon konuşmaları yüzünden ağırlaşmış ya da yorucu bir günün ardından koltukların üstünde içleri geçmiş horluyorlardı. Belki de sesi, apartman blokunun dimdik duvarlarına çarpıp yansıyor, gökyüzünün bitimsiz karanlığı içinde boşuna sekerek yükseliyordu.

Molly bir daha haykırdı. “ARKADAŞLAR, KOMŞULAR! ARKADAŞLAR, KOMŞULAR!”

Hiçbir kıpırtı yoktu hâlâ. Ne bir yanıt, ne pencereden bakan bir yüz.

“Hep bir ağızdan bağırmalıyız,” dedi Paul.

“Besbelli,” dedi Benjamin. “Ama doğru da.”

Bunun üzerine, boğuk sesiyle Benjamin, küçük Paul, Alfred’le Francesca ve gür sesli Molly hep birlikte bağırıyorlardı.

“ARKADAŞLAR, KOMŞULAR!”

“ARKADAŞLAR, KOMŞULAR!”

“ARKADAŞLAR,
KOMŞULAR!”

“ARKADAŞLAR,
KOMŞULAR!”

“ARKADAŞLAR,
KOMŞULAR!”

En sonunda 4. Kat'ın pencerelerinden birinde bir yüz belirdi. Ardından 7. Kat'ta bir başkası. Aşağıdakiler haykırmayı sürdürdüler. Camlarda belirenlerin sayısı arttı. Pencereler aralandı. Ay, kocaman parlak bir kubbe gibi ufukta yükselmeye devam ediyordu.

“BEN MOLLY'YİM!” diye seslendi Molly. “ÇATI KATINDA OTURAN, AMA ŞU ANDA NİL NEHRİ'NDE GEMİ GEZİSİNDE OLAN RESSAM KOMŞUNUZ MABEL'İN TIPKI İKİZİYİM! BUNLAR BENİM AİLEM VE ARKADAŞLARIM. ÖNEMLİ VE İNANILMAZ BİR ARAŞTIRMANIN PEŞİNDEYİZ! YARDIMİNİZA İHTİYACIMIZ VAR! ALFRED'İN MERDİVENİNİ ÇATIYA ÇIKARMALIYIZ!”

“Ama biz ne yapabiliriz ki?” diyen bir ses duyuldu yukarılardan bir yerden.

“ELLERİNİZİ PENCERELERİNİZDEN DIŞARI UZATIN!” diye bağırdı Molly. “MERDİVENİNİ YUKARI ÇEKİN.”

Ay ışığında parlayarak gecenin karanlığına doğru uzanan yüzlerce solgun el belirdi.

“Haydi, şimdi onlara merdiveni verin,” dedi Molly.

Alfred, merdivenin üç kademesini açıp boyu-

nu uzattı. Apartman blokuna doğru taşıdı. Eller basamakları tuttu.

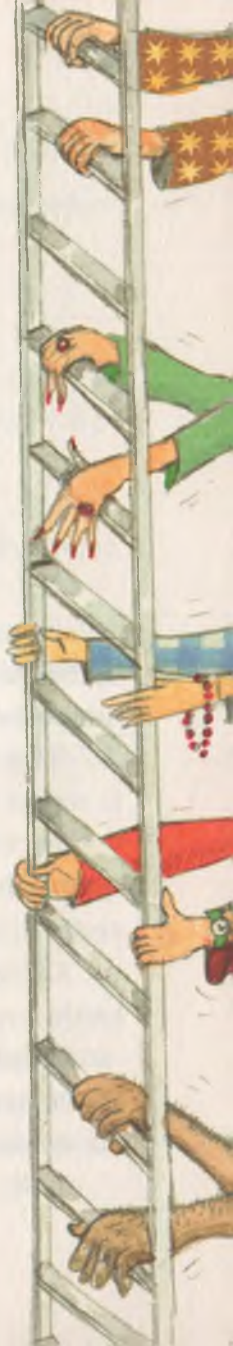
Molly, “YUKARI ÇEKİN!” diye bağıınca, eller sanki tırmanıyorlarmış gibi basamaktan basamağa geçmeye başladı, ama tırmanan merdivendi; basamak basamak, pencereden pencereye, kattan katta, gökyüzüne doğru.

“Asansöre!” dedi Benjamin.

Bunun üzerine hepsi apartmana koşup asansöre gitti. 29 numaralı düğmeye bastılar, kapılar açıldı ve ufak tefek adam yine oradaydı. Bu sefer hazır olda duruyordu. Selam verdi.

“İyi akşamlar,” dedi. “Yolculuğunuzun amacını öğrenebilir miyim?”

Molly, “Aman, kes sesini, Tom,” deyip kendini asansöre attı.

10

Tom'un başında siyah bir kask, elinde bir not defteri vardı.

"Hanımefendi," diye açıkladı, "artık daha fazla sesimi kesemem. Ben yalnızca görevimi yapıyorum. Düzgün bir inceleme ve değerlendirme işlemi olmaksızın, asansörleri gece gündüz bir aşağı bir yukarı indirip çıkaramayız."

Kulağının arkasından bir tükenmezkalem çıkardı.

"Şimdi," dedi. "Gördüğüm kadarıyla 29. Kat'a çıkıyorsunuz. Yolculuğunuzun amacı nedir? İş mi, eğlence mi?"

Molly dilini cıkladı. Ayağını yere vurdu.

“İkisi de!” diye tersledi.

“Yalnızca tekini işaretleyebilirim, hanımefendi.”

“İş!”

Tom bir kutuyu işaretledi.

“Peki, asansörü ‘çok düzenli’, ‘düzenli’, ‘düzensiz’, ‘çok düzensiz’ mi kullanıyorsunuz, yoksa ‘hiç’ kullanmıyor musunuz?”

“Hiç!” dedi Molly.

Tom bir kutuyu işaretledi. Paul hayretle ona bakıyordu.

“Ya siz, küçükbey,” dedi Tom, “siz genel olarak nasıl değerlendiriyorsunuz asansör deneyiminizi? Bunun için ‘deli’ mi oluyorsunuz, ‘memnun’ musunuz, yoksa ‘yorumsuz’, ‘hoşnutsuz’ ya da ‘öfkeden çıldırmış’ durumda mısınız?”

“Memnunum,” dedi Paul.

“Memnundan daha fazlası yok mu?”

“Deli oluyorum öyleyse,” dedi Paul.

“Mükemmel.”

Tom bir kutuyu daha işaretledi. Asansör yükseldikçe titreyip sallanıyordu. Paul dışarıda yükselip duran merdiveni düşündü. Düşerse ne olacaktı? Ya onu en tepeye kadar çıkaracak sayıda el yoksa ne olacaktı? Ya...

“Peki, asansörü bir daha kullanma olasılığınız nedir?” dedi Tom. “Çok mümkün’, ‘mümkün’, ‘yolumsuz’, ‘mümkün değil’ ya da ‘hiç mümkün değil?’”

“Yine kullanacağım,” dedi Paul.

“Kesin konuşun küçükbey. ‘Mümkün’ mü, yoksa ‘çok mümkün’ mü demek istiyorsunuz?”

“Çok mümkün.”

“Teşekkürler. Peki, yukarıya çıkmayı mı, aşağıya inmeyi mi tercih ediyorsunuz, yoksa en çok sabit durumda mı rahatsınız?”

“Yukarıya çıkmayı.”

“Teşekkürler. Peki, bu asansörü kullanmış olduğunuz diğer asansörlere göre nasıl değerlendirirsiniz? ‘Çok daha iyi’, ‘iyi’, ‘aynı’, ‘daha kötü’, ‘çok daha kötü?’”

Paul’ün bu konuda hiçbir fikri yoktu, ama artık eğlenmeye başlamıştı.

“Çok daha iyi,” dedi.

“Teşekkürler. Peki, asansörleri geliştirmek için bir öneriniz var mı?”

Paul durup düşündü. Bir televizyon ya da küçük bir bilardo masası ya da birkaç kitapla çizgi roman konsa hiç de fena olmazdı.

“Hızını artırın,” dedi Benjamin.

“Bunu raporumda belirtirim kesinlikle,” dedi Tom. “Ancak hız güvenlik gereksinimlerine, yerçekimi yasalarına, asansörün kapasitesine, doluluk oranına, makinelerinin gücüne, hava basıncına ve—”

“Sen kim *oluyorsun?*” dedi Francesca.

“Benim adım Tom, hanımefendi,” dedi Tom. “Asansör denetçisiyim. Denetliyor, inceliyor, bağ-

lantı kuruyor, hesaplıyor ve öneride bulunuyorum.”

“Önerileri kime yapıyorsunuz siz?” dedi Francesca.

“Asansörle herhangi bir ilişkisi olan herkese.”

“Bizim gibi mi yani?”

“Aynen.”

“Peki, *ne* öneriyorsunuz?”

Tom gülümsedi.

“Ah, daha işin başlangıcındayım, hanımefendi. Raporumun sonuçlanması birkaç yıl alır. Bu arada sorular soruyor, olguları saptıyor, genel durumu kavramaya çalışıyorum. Ne de olsa, bütün önerilerin sağlam kanıtlara dayanması gerekir. Şimdi, son hedefinizin neresi olduğunu sorabilir miyim?”

“Ay,” dedi Benjamin.

Tom, *Ay*, diye yazdı.

“Peki,” dedi, “arkadaşlarınıza bu asansörü kullanmalarını tavsiye eder misiniz?”

“Evet,” dedi Paul.

“Mükemmel,” dedi Tom.

Asansör 29. Kat'a yaklaşırken yavaşladı.

“Bu araştırmaya katıldığınız için teşekkür ederim,” dedi Tom. “Son bir soru. Benim halkla iliş-

kimi nasıl değerlendirirsiniz? ‘Çok sevimli’, ‘nazik’, ‘yorumsuz’, ‘rahatsız edici’, yoksa ‘tam bir baş belası’ mı?”

“Tam bir baş belası,” dedi Benjamin.

“Teşekkürler, efendim,” dedi Tom. “Size hizmet etmek zevkti.” Kapılar açılınca kenarda bekledi. “Yolunuz açık olsun.”

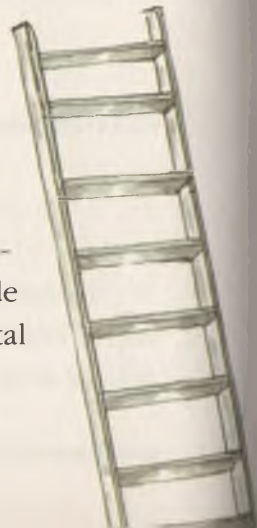
11

Ay daha da yükselmişti. Pencerenin ortasında asılı duruyordu. Pırıldayan kentin üstünde, ufukta öylece asılı duruyordu. Yavaş yavaş apartman blokuna doğru yaklaşıyordu.

Merdivenin uçları pencerede belirdi. Ardından bir basamak, sonra bir tane daha, bir daha.

“Haydi, çatıya!” diye bağırdı Benjamin.

Molly dairenin kapısını açtı. Daireye girerlerken yere eğildi. Üstünde Fuji Dağı'nın resmi olan bir kartpostal vardı yerde.

“Japonya’da güzel günler geçiriyorum,” diye yüksek sesle okudu. “Keşke sen de burada olsaydın. *Sayonara*. Mabel.”

“Japonya mı?” diyerek, şaşkınlıkla soluğunu tuttu Alfred.

“Tektonik tabakalar,” dedi Molly.

Benjamin, mutfak iskemlelerinden birini kap-
tığı gibi üstüne çıktı, çatıya açılan kapağa uzandı
ve itip kaktı, yüklendi. Kapak bir klik klak sesiyle
açılıp arkaya devrildi ve işte oradaydılar: Gece,
yıldızlar ve evren.

Bu büyüleyici manzara karşısında hepsinin
gözleri fal taşı gibi açıldı. Benjamin, Paul’ü belin-
den tutup yukarı kaldırdı. Francesca korkuyla so-
luğunu tuttu.

“Merak etmeyin,” dedi Benjamin. “Onun gibi
bir çocuk düşemez –böyle fikirleri ve sizin sev-
giniz oldukça, mümkün değil.”

Biraz daha kaldırıncaya, Paul kendini yukarı çe-
kip çatıya attı, ayağa kalktı ve tepesindeki taze,
diri, esintili gökyüzünü hissetti. Dans ederek kol-
larını salladı.

“Muhteşem!” diye bağırdı. “Muhteşem! Muh-
teşem! Muhteşem!”

Benjamin de onun ardından tırmandı. Çatının

ucuna doğru koştular. Merdivenin tepesi yukarı ulaşmıştı; yükselip durdukça sallanıyordu. Pencere­lerden yardım eden insanların ay ışığı vurmuş solgun elleri görünüyordu.

“Arkadaşlar, komşular, yükseltmeye devam edin!” diye seslendi Benjamin.

Aşağıda apartman blokunun baş döndürücü yükseklikteki dimdik duvarı ve onun altında da garajlar, kaldırımlar, caddeler ve bahçeler vardı. Şimdi de apartmanın kapısından oluk gibi insan çıkıyor, Ay gökyüzünde usulca ilerlerken, apartmanlarının çatısında neler olup bittiğine bakmak için toplaşıyorlardı.

“Bu çok özel bir çocuk!” diye seslendi Benjamin. “Çok özel bir kuramı var!”

“Ne kuramı?” diye bağırdı biri.

“Ay, Ay değil, gökyüzünde büyük bir delikmiş!”

Merdivenin bir basamağını yakaladı. Yukarıya çektii. Aşağıdan mırıltılar, anlaşılmaz konuşma ve tartışma sesleri geliyordu.

“Nereden kapılmış ki böyle bir fikre?” diye bağırdı biri.

“Öylesine ağızımdan çıkıverdi!” diye seslendi Paul.

“Eh, yut gitsin öyleyse!” diye bağırdı biri.

“Sen kaçığın tekisin!” diye bağırdı başka biri.

“Sen bir dâhisin!” dedi bir diğeri.

“Başka fikirlerin var mı?” diye bağırdı biri.

Paul yutkundu. Birden, ne diyeceğini bilemedi. O yalnızca Paul’dü, bodrum katındaki yalnız çocuk.

“Haydi söyle! Başka şeyler de olmalı!”

Benjamin ayağıyla hafifçe dürttü onu.

“Haa i!” dedi. “Bş söö-ee!”

Haydi! diye çevirdi Paul. *Bir şey söyle!*

“Haa a!”

Haydi ama!

“Biş sööme baaç gee döö.”

Paul gözlerini Benjamin’e dikti. Ne demek istediğini hiç anlamamıştı. Tam o sırada Molly kapağın içinden yukarı tırmandı.

“Bir şey söylemezsen, bahçeye geri dönerim!” diyor. Çabuk bir şey söyle işte!”

“Haa i!” dedi Benjamin.

Merdivenin tamamı yukarıya ulaşmıştı artık. Benjamin geri geri giderken sendeledi. Merdiven tepesinde sallanıyordu. Öfkeyle Paul’e baktı. *Bir şey söyle!*

“Sosisler savaştan iyidir!” diye seslendi Paul.

“Ne diyorsun sen?” diye yanıtladı biri.

“SOSİSLER SAVAŞTAN İYİDİR!”

“Hayır, değildir!” diye yanıtladı biri.

“EVET, ÖYLEDİR!” diye bağırdı Paul. “SOSİSLER SAVAŞTAN ÇOK AMA ÇOK DAHA İYİDİR.”

Çatıya tırmanan Alfred’le Francesca, “İyi söyledin,” dediler.

“Doğru söylüyor!” dediği duyuldu aşağıdan başka birinin. “Nasıl inkâr edebiliriz?”

“Delinin teki!” diye bağırdı biri.

“Aklını kaçırmış! Onu tımarhaneye tıkın!”

“O bir kahraman!”

“Ama ben yalnızca bodrum katında oturan Paul adlı çocuğum!” diye bağırdı Paul.

“Ay!” diye bağırdı Benjamin. “İşte yaklaşıyor! Paul! Hazır ol! Molly! Alfred! Francesca! Merdiveni sıkıca tutmaya hazır olun!”

Bir halka olup merdiveni tuttular. Merdiven gökyüzüne doğru yükseldi.

“Hazır mısın, Paul?” dedi Benjamin.

“Evet,” dedi Paul.

Ve merdivenin alt basamağına basıp tırmanmaya hazırlandı.

12

Sanki bir yüzyıl sürdü. Bütün dünya nefesini tutmuş gibiydi. Ay iyice yaklaştı. İrileşti. Hepsini gümüşü ışığına boğdu. Merdiven titredi. Ve sonunda Ay neredeyse tam tepelerine geldi. Sanki gökyüzünün tamamını kaplıyordu.

“Şimdi,” dedi Benjamin.

Merdiveni Ay’a degecek şekilde yatırdılar. Ucu Ay’ın kenarına, gümüşün bitip gecenin başladığı noktaya dayandı.

Benjamin, Paul’ün kulağına, “Haydi çık!” diye fısıldadı.

Paul bir annesine bir babasına baktı.

“Devam et, oğlum,” dediler. “Haydi çık. Biz

merdiveni sıkıca tutuyoruz.”

Paul onlardan uzaklaşıp tırmanmaya başladı. Bir basamak, bir basamak daha, bir daha... Gökyüzünün ortasında, aydınlık gecenin içinde, Ay'a doğru tırmanıyordu.

Molly, “Aşağıya bakma!” diye seslendi, ama Paul gülümseyerek yine de aşağıya bakınca, altında uzanan görkemli dünyayı, geniş bir alana yayılan kenti, çevresindeki kırların karanlığını, uzaktaki dağ tepelerinin karaltılarını, ilerlerdeki denizin parıldayan yüzeyini gördü. Apartman blokunun önündeki, ay ışığı altında suskunlaşmış kalabalığa ve onu destekleyen ailesine, arkadaşlarına baktı.

El sallayıp, tırmanmaya devam etti, etti, etti ve en sonunda o kocaman Ay'a ulaştı. Ona dokunmak için elini uzattı, ama katı bir şey yoktu, yalnızca parlak ışıklı büyük bir daire vardı orada.

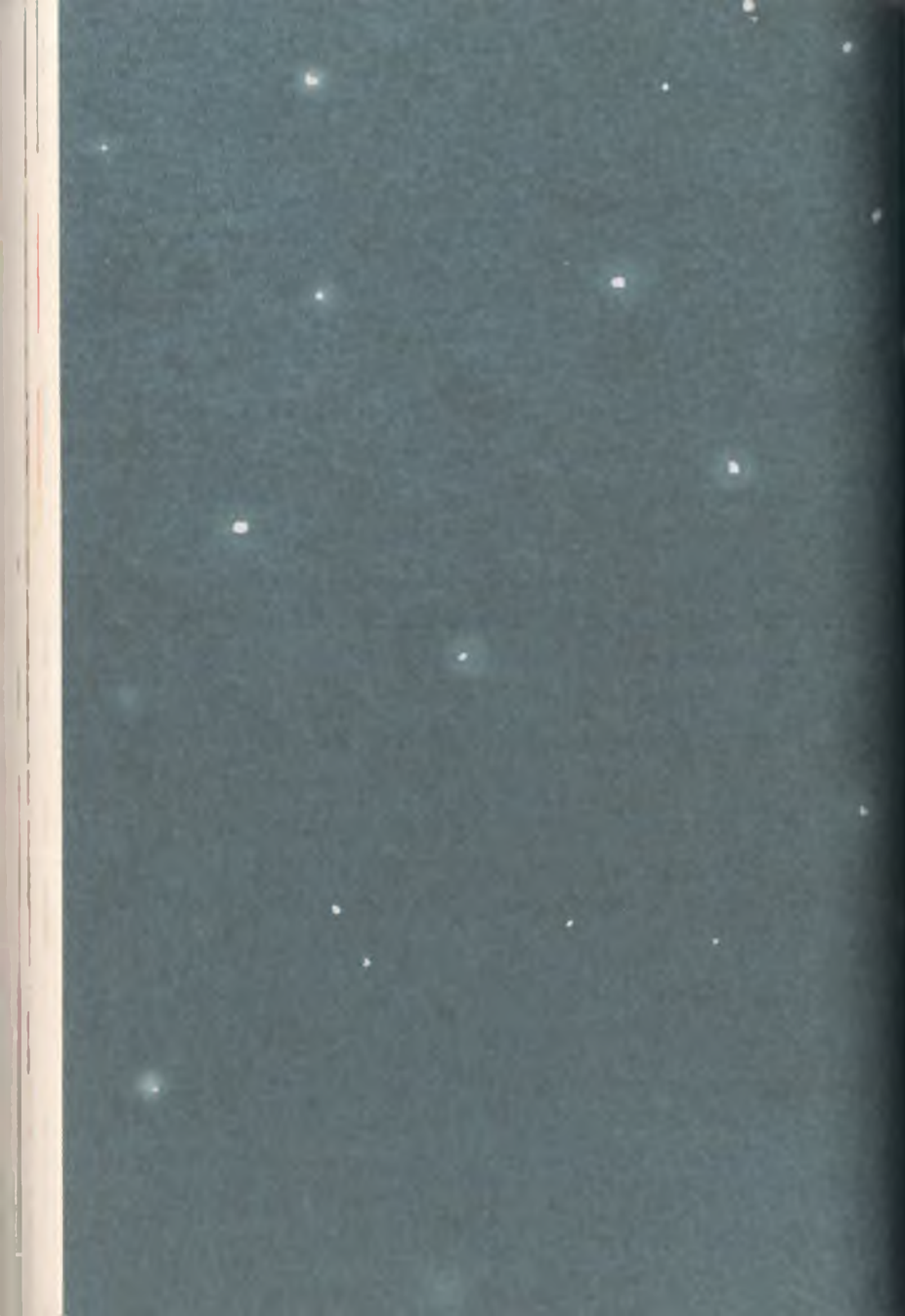
Gülümsedi ve iç geçirdi.

“Evet!” diye fısıldadı. “Haklıymışım. Ay, Ay değil. Gökyüzünde hoş bir delik o.”

Daha ileriye uzandı.

“Ben Paul'üm,” diye fısıldadı. “Bodrum katındaki çocuğum.”

Biraz bekledi.

“Dikkat et!” diye seslendi annesi.

“Ne görüyorsun?” diye bağırdı Benjamin.

Paul aldırmadı.

“Ben Ay’a tırmanan çocuğum,” diye fısıldadı kendi kendine.

Sonra da Ay’ın içine tırmandı.

13

Ay'ın kenarına oturdu. Arkasında, ezelden beri var olan gece, dünya ve evren uzanıyordu. Önündeyse yalnızca gümüş rengi sonsuz bir ışık vardı. Ayakları ışığın içinde sallanıyordu.

“Ne görüyorsun?” diye bağırdı Benjamin.

“Hiçbir şey!” diye yanıtladı Paul.

“Bombardıman uçağı falan yok mu?”

“Yok!”

“Bu kadarı yeter artık!” diye seslendi annesi.

“Aşağıya inmелisin şimdi!”

“Ay ilerliyor!” diye bağırdı babası.

“Sen de mi top atışıyla geldin?” diye fısıldadı birisi.

“Efendim?” diye fısıldadı Paul, ışığın içine doğru.

“Sen de mi? Sen de mi top atışıyla geldin?”

Paul gözlerini iyice açtı. Dikkatle baktı. Hiçbir şey göremedi.

“Atla aşağıya,” diye fısıldadı birisi. “Haydi. Korkma. Atla aşağıya.”

Paul ayaklarından aşağılara baktı: Gümüş rengi sonsuz ışıktan başka bir şey görünmüyordu.

“Bir şey olmaz,” dedi ses. “Güvendesin. Korkma.”

“Kimsin?” diye sordu Paul.

“Ben Fortuna’yım. Atla aşağıya.”

Cesaret etsem mi? diye sordu Paul kendi kendine. O gün cesareti arttıkça artmıştı. Bütün gün boyunca, bodrum katındaki o yalnız çocuktan çok daha farklı bir Paul’e dönüşüp durmuştu.

“Benim adım Paul,” dedi.

“Haydi öyleyse, Paul,” diye fısıldadı Fortuna. “Cesaretini topla ve atla.”

Bunun üzerine Paul atladı ve arkasından çılgınlıklar koptu. Aşağıya, aşağıya, aşağıya, daha daha aşağıya düşeceğini bekliyordu, ama neredeyse hiç düşmedi.

“Aferin!”

Yanında bir kız duruyordu. Kız, Paul'ün elini tutup ayağa kalkmasına yardım etti. Siyah saçlı, koyu tenli bir kızdı; üstünde, gümüş yıldızlar, altın kuyruklu yıldız ve aylarla bezeli, beyaz saten bir elbise vardı.

“Sen de mi top atışıyla geldin, diye sormuştum,” dedi.

“Top atışı mı?” dedi Paul. “Hayır. Ben merdivenle tırmandım.”

Fortuna kaşlarını kaldırdı.

“*Merdiven*, hı!” dedi. “Çok ilginç.” Durdu, Ay’ın dışından gelen sesleri dinledi. “Kim bu sana seslenen?”

“Annem,” dedi Paul.

“*Annen* mi?” Paul’ün annesinin korku ve özlem dolu sesine kulak verdi.

“Hoş birine benziyor,” dedi.

Paul, “Öyledir,” derken, *Kim bilir annem ne kadar korkmuştur*, diye düşündü. Tıpkı o sabah oğlu bodrum katından çıkıp gittiğinde nasıl korktuysa öyle. *Belki de hemen şimdi geri dönmeliyim*, diye düşündü.

“Benim hakkımda bir şey duymuş muydun, Paul?” dedi Fortuna. “Beni hatırlayan var mı?”

“Bilmem,” dedi Paul.

“Bilmiyorsun, hı!”

“Hayır.”

“Peki ama, benim başıma gelen felaket bütün haberlerde yer almadı mı?”

Paul ne diyeceğini bilemedi. Dünya’daki herkes gibi, Paul’ün de çeşitli felaketlerden haberi olmuştu. Ama Fortuna’nın neydi acaba?

Fortuna kaşlarını çattı.

“Ben burada Ay’ın dibindeyken, Dünya’da-

kiler beni unuttu mu diyorsun yani?"

Paul bir yanıt bulmak için zihnini kurcaladı.

"Ee?" diye üsteledi Fortuna.

En sonunda, "Bi-bilmiyorum..." diye kekeledi Paul.

"Senin de pek bir şey bildiğin yok, öyle değil mi?" diye terslendi kız.

"Sanırım öyle," diye itiraf etti Paul.

"Ben, Top-İnsan Fortuna'yım!" diye açıkladı Fortuna. "Amcamın topuyla New York'ta Hudson Nehri'nin üstünden atıldım. Paris'in ünlü kilisesi Notre Dame'ın üstünden atıldım. Sekiz yaşına geldiğimde, İstanbul'daki Ayasofya'nın, Moskova'daki Kremlin'in, Hindistan'daki Tac Mahal'in, İngiltere'nin Bath kentindeki ünlü hamamların, Amerika'daki Niagara Şelalesi'nin ve Fransa'nın en görkemli şatolarının üstünden havayı yarıp geçtim. Sen de gelmiş, unutulduğumu söylüyorsun!"

Paul omuz silkti.

"Bilmiyorum," dedi. "İtiraf etmeliyim ki, ben hiç duymamıştım seni."

"O zaman çok kapalı bir yaşam sürmüş olmalısın!"

Paul bakışlarını yere indirdi.

“Öyle,” diye itiraf etti yavaşça. “Ama belki arkadaşlarım hatırlarlar seni.”

“Hıh! Arkadaşlarıymış!”

“Evet. Benjamin, Molly, Clara ve—”

“Yeter! Aptallar sürüsüne benziyorlar!”

“Hayır, hiç de değil. Onlar çok akıllılar. Hem Benjamin, Ay’ın içine uçan bir bombardıman uçağı görmüş.”

“Bombardıman uçağıymış! Ay’ın içi aptal bombardıman uçaklarıyla ve onların aptal pilotları ve aptal bombalarıyla dolu!”

“Öyle mi?”

“Evet!”

“Ama bunlar orayı tehlikeli bir yer yapmıyor mu?”

“Tabii ki hayır! Bombaları dışarı atıyoruz çünkü. Uzay boşluğunda kaybolup gidiyorlar. Pilotlar da kısa zamanda Ay’daki yaşama ayak uyduruyorlar. Sizin aptal dünyanızdakinden çok daha huzurludur burası. Hah! Tehlikeliymiş!”

Paul sesini çıkarmadı. Arkasına bir göz attı. İç geçirdi. Merdivenin, Ay’ın kenarına dayalı uçlarını görebiliyordu. Oraya uzanan eller fark etti. Benjamin’in solgun yüzünün belirmediğini gördü. Onun dikkatle ışığın içine baktığını gördü. Ama

o da Paul gibi, ışıktan başka bir şey göremiyordu.

“Bu da nesi?” dedi Fortuna.

“Arkadaşım Benjamin,” dedi Paul.

“Paul!” diye seslendi Benjamin.

“Buradayım, Benjamin!” diye yanıtladı Paul.

“İyiyim. Bir şeyim yok! Az sonra döneceğim!”

“Ay ilerliyor!” dedi Benjamin. “Merdiven ona erişemez olacak.”

“Hah!” Fortuna güldü. “İşte o zaman sonsuza kadar Ay’ın içinde kaybolursun.”

“Senin gibi mi?” diye sordu Paul.

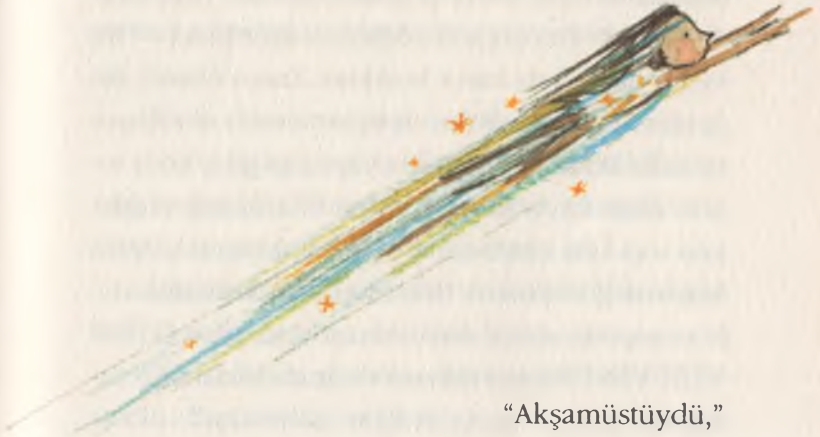
“Hah, benim gibiymiş!”

Paul hayretle ona baktı.

“Sen nasıl geldin buraya?” dedi.

Fortuna derin bir soluk aldı.

“Akşamüstüydü,” dedi. “Her şey hazır. Kocaman topun ucu yıldızlara yönelmişti. Önümüzde Büyük Piramit vardı. Onun ötesinde de, beni tutacak olan büyük ağ. Ve o ılık sakin akşam vakti, kalabalıklar, yüzlerce ve binlerce insan, bir kızı –beni– görmek için bekliyordu! Gökyüzünde kurşun gibi uçan *Büyük Fortuna*’yı! Daha da büyük başarı kazanmak uğruna eski çağların piramitleri üstünden hızla parlak geceyi delen *beni* görmek için. Her yanda kameralar, her yanda muhabirler. Hayranlarım tezahürat yapıyor, trampetler çalıyor. *‘For-tu-na! For-tu-na! For-tu-na!’* Hepsi hazır. Amcam

gümüş kaskı başıma geçirip beni öpüyor. ‘Bir tutam daha fazla barut koydum, kızım,’ diye fısıldıyor. Hıh! Bunlar son sözleri oluyor bana – ‘Bir tutam daha fazla barut koydum. Zararı olmaz, yeğenim.’ Hıh! Merdiveni tırmanıyorum, el sallıyor ve daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi, koca topun içine kayıyorum. İçinden fırlatılacağım düzgün top ağzı çemberine doğru bakıyorum. Ay’ın kenarını görüyorum. Son trampet gümbürtüleriyle trompetin sesini duyuyorum. Ardından GÜM! VIZ! VIN! Toptan fırlayıp doğruca piramidin üstünden uçuyor ve Ay’ın içine giriyorum.”

“Vay canına!” dedi Paul. “Canın yanmış olması.”

“Her zamankinden fazla değil. Hem, insan sanatı uğruna acı çekmek zorundadır.”

“Amcan da büyük bir kayıp yaşamıştır mutlaka.”

“Mutlaka mı? Florella diye bir kuzenim var, aptalın teki. Onu yetiştirmiştir.”

“Peki, ya annenle baban ne diyordu bütün bunlara?”

“Hıh! Onları kaybedeli çok olmuştu.” Ayağını yere vurup homurdandı. “Hah! Bundan sıkıldım artık! Yeter!” Ayağını bir daha yere vurduktan son-

ra, kısa bir süre gözlerini yumdu ve hoş bir ezgi tutturdurdu. "Baksana! Artık sana daha iyi davranmaya karar verdim. Başka birileriyle de tanışmak ister misin?"

"Geri dönmem lazım," dedi Paul.

"Ama daha yeni geldin; hem, o aptal Benjamin'in sandığından çok daha fazla zamanın var. Haydi. Hayatında bir kere de cesur ol."

"Hayatımda bir kere de ne demek? Bütün gün boyunca cesur olup durdum ben."

"Hah! Bütün günmüş. Kanıtla öyleyse. Bu taraftan, Bay Cesur Çocuk."

Bunun üzerine Paul, kızın onu ışığın derinliklerine götürmesine ses çıkarmadı.

14

“Zamanın başlangıcından beri buraya gelip durmuşlar,” dedi Fortuna.

“Neler?” dedi Paul.

“Uçan şeyler, tabii. Genelde Ay’ın katı bir şey olduğu düşünülür—”

“Ben değil,” diye sözünü kesti Paul.

“Öyle mi?” dedi Fortuna. “O zaman şu aptal kafatasının içinde beyne benzer bir şey var demektir. Her neyse, ilk önceleri cansız şeylermiş bunlar: Meteorlar, göktaşları, asteroidler ve kuyruklu yıldızlar. Sonra *pterodactylus* ve arkeopteriks gibi uçan sürüngenler, sonra yarasa ve baykuşlar, sonra titrensinekler ve sivrisinekler, sonra kartallar, kırlangıçlar, kılıç kırlangıçları, tarlakuş-

ları, posta güvercinleri, yaban kazları, yusufluklar, uçan sincaplar, yarasalar. Uygun akşamlarda yüksekten uçmayı seçtiler mi, burayı boyluyorlar, dosdoğru Ay'ın içini.”

“Peki, hâlâ buradalar mı?” dedi Paul.

“Çoğu burada hâlâ. Ayrıca ciritler, oklar, mızraklar, *bumerang*'lar, eski çağlarda mancınıklarla fırlatılan iri kaya parçaları, futbol, kriket ve beyzbol topları, mermiler, irili ufaklı fişekler, şu aptal arkadaşının gibi bombardıman uçakları, hatta daha büyük roketler ve kocaman bombalar. Uçan balonlar. İki kanatlı, üç kanatlı uçaklar, planörler, yamaç paraşütleri, zeplinler, uzaygemileri, helikopterler, jetler, daha hızlı jetler, senin bombardıman uçaklarından büyükleri, daha da büyükleri, daha daha hızlı jetler ve daha daha büyük bombardıman uçakları. Füzeler, füzesavar füzeler, füzesavarı savar füzeler. Ve—”

“Peki ama, hepsi buraya nasıl sığar ki?” diye sordu Paul hayretle.

Fortuna gülümsedi.

“Bu, Ay'ın gizemlerinden biri işte,” diye yanıtladı. “Sonra pilotlar, trapez sanatçıları, astronotlar, yaşamlarını kuş gibi uçmaya çalışarak geçiren tatlı kaçıklar ve benim gibi koca koca top nam-

lularından fırlatılan bir iki kişi. Ve sana inanılmaz gelecek varlıklar. Ve... senin gibi tırmanan çocuklar! Üstelik, bunlar iyi insanlar, çoğu öyle, füzeleri ateşleyenlerle bombaları atanlar bile. Ay'da bir iki hafta geçirdikten sonra yine iyi ve nazik insanlara dönüşüyorlar, hepimiz ne kadar olabiliyorsak. Hah! Belki de Dünya'daki herkesi bir yıl Ay'da kalmaya zorunlu kılmalı. İşleri yoluna koyardı bu. Şimdi, bir dakika dur da, yönümü tayin edeyim.”

Fortuna kıpırdamadan durdu. Gözlerini ileriye, ışığa dikti. Sanki gözlerinin önünde sis varmış gibi, dağıtmaya çalışırcasına elini salladı.

“Bir de tabii bazıları gidiyor,” diye mırıldandı. “Bu da nüfusun artmamasını sağlıyor.”

“Gidiyorlar mı?”

“Elbette. Büyük Seferler'e çıkıyorlar.”

“Peki ama nereye?”

“Tanrı aşkına!” dedi Fortuna. “Nereye gittiklerini sanıyorsun yahu? Hiç mi hayal gücün yok senin?”

“Var,” dedi Paul.

“Kullan o zaman!”

Paul kullanmaya çalıştı. Ama hâlâ bir yanıt bulamıyordu.

“Şimdi,” dedi Fortuna, “hayal gücünü kullanıyorsan, gözlerini kullan ve bak.”

“Nereye bakayım?”

“Dosdoğru önüne tabii.”

Paul dikkatle baktı.

“Ama hiçbir şey yok,” diye fısıldadı. Derken:
“Aa, vay canına! Evet, var!”

15

Renkli bir çift uçan balon yükseklerde sürükleniyordu. Sepetlerin kenarından insanlar aşağıya bakıyordu. Fortuna'ya seslendiler. El sallayıp gülümsediler, Fortuna da onlara el salladı. Daha ileride, büyük gürültü çıkaran pervaneleriyle bir helikopter görüldü. Sonra, aşağıya süzülen paraşütçüler, planörler, kanatlarını açmış kuşlar belirdi. Ta tepeden hızla bir göktaşı geçti. Derken, ağır ağır kanat çırpın, koca gagalı, pullu bir yaratık çıktı ortaya. Paul'ün ağzı açık kaldı.

“*Pterodactylus*,” dedi Fortuna. “Sana söylemiştim. Kalmaya karar verirsen, daha neler neler görürsün. Sallanma. Gel haydi.”

Paul gözlerini ovuşturup onu izledi. Yanlarından, astronot giysileri içinde, derin sohbete dalmış iki astronot geçti.

“Merhaba, Fortuna!” diye seslendiler.

“Merhaba!” diye yanıtladı Fortuna.

Paul arkalarından onları izledi.

“Mars’a yollanıp kaybolan füzeden onlar,” diye fısıldadı Fortuna. Paul’e baktı. Ayağını yere vurup başını salladı. “*Bunu* bile anımsamıyorsun, değil mi?”

Çok çok uzaklardan, “Paul!” diye bir ses geldi.

“Annen,” dedi Fortuna.

Döndü, gözlerini kara çemberin oraya dikti.

“Aa, şuraya baksana!” diye fısıldadı.

Paul dönüp baktı.

Şimdi annesi de Benjamin’in yanında, merdivenin tepesinde sallanarak Ay’ın kenarına tutunmuş, ışığın ardını görmeye çalışıyordu.

“O mu?” dedi Fortuna.

“Evet,” dedi Paul.

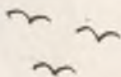
“Ah, çok hoş biri.”

“Öyledir. Kalamam gerçekten. Gerçekten gitmem gerek.”

Fortuna onun elini tuttu.

“Beş dakika daha,” dedi. Onu ileriye doğru yöneltti. “Yalnızca azıcık ileriye.”

“Paul!” diye bağırdı annesi.

Fortuna yine dönüp baktı.

“*İyi kalpli* midir?” diye sordu.

“Ah, evet,” dedi Paul. “Babam da öyledir.”

“*Baban* mı? *Baban* da mı var?”

“Evet. Adı Alfred. Cam temizleyicisi.”

Fortuna içini çekti.

“Ah, bir anne,” diye fısıldadı. “*Bir de* baba!”

Geriye bakarlarlarken, Paul’ün babası da merdivenin tepesinde belirdi.

Fortuna içini çekti.

“*Senin* annen baban neredeler?” diye sordu Paul.

Bunun üzerine Fortuna homurdanarak yine ayağını yere vurdu.

“Onları kaybettim! Söylemişim ya!”

“Ne demek *kaybettim*?”

“Öldüler, aptal çocuk!”

“Ah!”

Paul suspus oldu. Çok utanmıştı.

“Ne kadar aptalım,” diye fısıldadı. “Çok üzgünüm.”

“Öyle olmalısın!” diye terslendi Fortuna. Son-

ra yine sakinleşti. “Boş ver. Elden bir şey gelmiyor, burada Ay’ın içinde bile. Haydi gel. Bir şeyler daha göstereyim sana, sonra kıymetli annen baban ve aptal arkadaşınla birlikte yine merdiveninden aşağıya iner ve hepimizi o küçük beyninden silersin.”

Fortuna, Paul’ü ileriye götürdü. Üst üste yığılı helikopterler, uçaklar ve füzelerden oluşan küçük bir tepenin yanından geçtiler. Uçuş başlıklı pilotlar, el yapımı kanatlar takmış bir adamla parıltılı bir trapez kostümü giymiş bir kadının da bulunduğu bir grup insana rastladılar. Minik yıldızlardan oluşan geniş alanlarla zifiri karanlık arasındaki uzay katmanlarını gösteren bir tür haritanın çevresinde çömelmiş, onu inceliyorlardı.

“Bir Büyük Sefer planlıyorlar,” diye fısıldadı Fortuna.

“Ah,” dedi Paul.

Nereye, diye sormaya cesaret edemedi. Harita başındakilerin, evren içinde bazı güzergâhlar takip eden parmaklarını izledi. Hep birlikte mırıldanarak, büyük mesafelerden, büyük zaman katmanlarından, yola çıkmak için iyice hazırlanmak gerektiğinden söz ediyorlardı. Paul kendini daha fazla tutamadı.

“Nereye gideceksiniz?” diye sordu.

Fortuna dilini cıkladı.

“Sözlerini kesmesene, aptal çocuk!” dedi.

Ama pilotlardan biri Paul’e dönerek gülümsemi.

“Gökyüzünü inceledik,” dedi. “Venüs’e baktık.”

Trapez sanatçısı da Paul’e doğru döndü.

“Venüs’ün Venüs olmadığına karar verdik,” dedi.

Paul soluğunu tuttu.

“Gökyüzünde kocaman bir delik o!” dedi.

Kanatlı adam da döndü. Kanatları hışırdadı.

“Evet,” dedi. “Büyük Sefer’imizin amacı da Venüs’e girmek.”

“Vay canına!” dedi Paul. “Siz tıpkı bana benziyorsunuz!”

Sırttı. Pilotlara baktı.

“Benim adım Paul,” dedi. “Bir şey sorabilir miyim; aranızda bombardıman uçağı pilotu olan var mı?”

Koyu yeşil üniformasının cebi üstünde kartal deseni işlenmiş olanı, “Ben,” dedi.

“Tam bombayı bırakmak üzereyken mi Ay’ın içine girip kayboldunuz?”

“Evet,” dedi pilot.

“Arkadaşım Benjamin sizi görmüş,” diye devam etti Paul. “Bir dakika önce oradayken, bir dakika sonra—”

“Evet,” dedi pilot. “O bendim, acılarla dolu eski bir zamanda... Şimdi değiştim.”

“Benjamin daha bugün sizden söz etti bana.”

“Yani, unutulmadım mı?”

“Hayır. Unutulmadınız.” Paul gülümsedi. “Sosisler savaştan iyidir.”

“Evet. Sosisler de dahil, birçok şey her tür savaştan çok daha iyidir.”

Pilot, haritaya bakmaya geri döndü.

“Ben buraya merdivenle tırmandım,” dedi Paul. “Dosdoğru gökyüzünden tırmandım.”

“O zaman sen gerçekten bizim gibisin,” dedi trapez sanatçısı.

Parmağıyla havada, Ay’ın ağzından ta Venüs deliğine kadar uzanan hayali bir merdiven çizdi.

“İşte,” dedi. “Niyetimiz bu, Paul. Büyük, muhteşem bir merdiven. Bunu yapacak ve hep birlikte Venüs’e tırmanacağız.”

Bu fikrin coşkusuyla Paul’ün kalbi çarpmaya başladı.

“Belki sen bize yardım edebilirsin, Paul,” dedi bombardıman uçağı pilotu. “Belki bizimle birlikte ta Venüs’e kadar tırmanabilirsin.”

“Paul!” diye bağırdı annesi. “Paul! Paul!”

Paul’le Fortuna arkalarına döndüler.

“Annesi,” dedi Fortuna. “Hem iyi kalpli hem güzel.”

“Ay ilerliyor!” diye haykırdı Benjamin.

“Eve gitmeliyim,” dedi Paul.

“Git öyleyse,” dedi trapez sanatçısı. “Ama bizi unutma, Paul. Ve merdivenimizle gökyüzünde tırmanırken bizi seyret.”

“Paul!” diye bağırdı Paul’ün annesi. “Paul!”

“Haydi git, Paul,” dedi kanatlı adam. “Ya hemen evine koş ya da sonsuza kadar burada kal.”

“Hoşça kalın!” dedi Paul çabucak. “Hiçbirinizi unutmayacağım. Hoşça kalın.”

Annesinin sesine doğru koşturmaya başladı. Fortuna da yanı sıra geliyordu.

“Baksana!” dedi Fortuna; gecenin karanlığı içinden uçup gelen bir yaratık onlara doğru yaklaşıyordu.

“Bu Clarence!” diye güldü Paul.

Kanış onlara doğru uçuyordu. Tıraşlanmış beyaz tüyleri ve gösterişli kırmızı ceketi içinde çok sevimli görünüyordu. Üstüne bir rozet tutturulmuştu: 7 YAŞINDA.

“Doğum günün kutlu olsun, Clarence!”

“Teşekkürler, Paul,” dedi Clarence. “Ay’ın ilerlediğini haber vermeye geldim sana. Birazdan merdiven düşecek. Annen çok kaygılı. Benjamin ise sakin. Senin gibi bir çocuğun mutlaka tam zamanında merdivene geri döneceğini söylüyor. Ama ısrar ediyorum. Çabuk ol! Hav!”

“Sen konuşan bir kanişsin!” dedi Fortuna.

“Doğru,” dedi Clarence. “Benim adım Clarence. Bugün benim yedinci yaş günüm ve tuhaf fikirlerimin doğru olduğu ortaya çıktı. Hav! Koş, Paul! Koş!”

Paul koştu. Fortuna da onunla koşuyordu.

“Belki bir gece yine geri gelirim,” dedi Paul. “Belki yine görüşürüz.”

“Evet,” dedi Fortuna soluk soluğa.

“Dönüyorum!” diye bağırdı Paul merdivene doğru. “Işığın içine uzan, baba. Beni yukarı çekmeye hazır ol!”

“En sonunda!” diye bağırdı annesi.

“Yolu açın!” diye bağırdı Clarence. “Anneler

ve Benjaminler merdivenin dibine lütfen.”

Paul'ün annesiyle Benjamin geri indiler. Babası öne uzandı. Paul'le Fortuna, Ay'ın karanlık çıkışına yaklaştılar. Karanlık bir Ay gibiydi orası da. Bir topun ağzına benziyordu tıpkı. Zihindeki bir berraklık gibiydi.

“Buradayım!” diye bağırdı Paul.

Babasının eline doğru zıpladı. Yetişemedi. Bir daha zıpladı. Yetişemedi.

“Biraz sola!” diye seslendi Clarence. “Mümkünse biraz daha öne eğilin, efendim.”

En sonunda Paul zıpladı ve babasının elini yakaladı. Ona sıkıca tutundu. Bir an havada asılı kaldı ve babası onu yukarı çekmeye başladı.

“Beni de götür,” dedi Fortuna.

“Anlayamadım?”

“Beni de yanına al, merdiveninden indirip dünyaya geri götür.”

Paul onun koyu tenli yüzüne, kara gözlerine baktı.

“Yapabilir miyim?” dedi.

“Elbette. Çocuklar bodrumdan yukarı tırmanabiliyor, kanişler konuşup uçabiliyor ve Ay'ın Ay olmadığını keşfedebiliyorsak, en acayip şeyler de mümkündür.”

“Yapacağım!” dedi Paul.

Babası onu merdivenin tepesine çekmişti. Sıkıca kucaklaştılar. Sonra Paul dönüp parlak ışığın içine doğru uzandı. Fortuna'nın elini elinde hissetti. Onu yukarı çekti ve koyu tenli, siyah saçlı, kara gözlü kızın, ışığın içinden yavaş yavaş çıktığını gördüler.

Fortuna, güç bela yanlarına tırmandı.

“Bu Fortuna,” dedi Paul. “Ay'ın içinden arkadaşım.”

Kısa bir süre Paul'ün babasının yanında, arkaları ışığa dönük, ayakları karanlığın içinde sallanarak oturdular. Aşağıda Paul'ün annesi, Molly ve Benjamin merdiveni tutuyorlardı. Hemen arkalarında da Harry'yle Clara duruyordu. Onların berisinde de apartman bloku, çevresindeki kalabalık, kent ve yuvarlak dünya.

“Unutmuşum!” dedi Fortuna soluğunu tutarak. “Ne kadar, ne kadar...”

“Muhteşem,” dedi Paul.

“Evet, muhteşem,” dedi Fortuna.

Sonra aşağıya inmeye başladılar ve onlar inerken Ay da ilerledi ve merdivenin uçları boşta, yalnızca karanlığa dayalı kaldı. Sonunda apartman blokunun çatısına ayak bastılar. Aşağıdaki kala-

balıktan büyük tezahürat koptu. Annesi Paul'ü
bağrına bastı.

“Arkadaşımı da kucakla,” dedi Paul. “Bu Fortuna, Ay'ın içinden arkadaşım.”

Harry bir sevinç çılgılığı attı. Olduğu yerde koşu temposu tutturdu.

“Ne olağanüstü bir delikanlı bu!” dedi. “Onunla her karşılaştığımda, yeni bir arkadaş daha edinmiş oluyor. Senin arkadaş canlılığının sınırı yok mu, evlat?”

Paul gülümseyerek önüne baktı.

“Hayır,” dedi annesi. “Yok.”

Sonra da Fortuna'nın yanağını öptü.

“Merhaba, tatlım,” dedi.

“Merhaba,” diye fısıldadı Fortuna; birden utanmıştı.

“Art so is san viç zaan,” dedi Benjamin.

“Anlayamadım?” diye sordu Paul.

Clarence aşağıya uçarak, “Sosisli sandviç!” diye bağırdı. “Artık sosisli sandviç zamanı, diyor.”

16

Tavandaki kapaktan aşıya atlayıp Molly'nin dairesine indiler. Molly sosis kızartıp ekmek keserek sandviçler hazırladı ve sofraya koydu. Hep birlikte yediler. Ay, görkemli gecenin içinde süzülerek uzaklaştı.

Clarence taklalar atarak tepelerinde uçup duruyordu. Bir yandan da tatlı mı tatlı bir sesle, "Güvercin Gibi Kanatlısam" şarkısını söylüyordu. Clara içini çekti, gururla onu izledi.

"Clarence," dedi, "gerçekten de örnek bir ka- nişsin."

"Teşekkür ederim, canım," dedi Clarence.

Harry bir yandan ağzındakini çiğniyor, bir

yandan da olduğu yerde *jogging* yapıyordu. Ama tekrar koşmaya başlamak hevesiyle gözünü kapıdan ayıramıyordu.

Fortuna, Paul'le annesinin arasına oturmuştu. Yavaş yavaş, ürkek ürkek yemeğini yerken giderek utangaçlığı azaldı. Rahatlayıp gülümsedi. Ay'daki anılarını, *pterodactylus*'ları, bombardıman pilotlarını, planörleri ve muhteşem ışığı mırıl mırıl anlatmaya başladı.

"Kulağa çok hoş geliyor," diye fısıldadı Paul'ün annesi.

"Öyleydi," dedi Fortuna. "Ama yeniden burada, dünyada olmak daha güzel."

"O gece piramidin yanında olanları anlatsana onlara," dedi Paul.

Fortuna gülümsedi.

"Akşamın erken saatleriydi," dedi. "Her şey hazırđı. Kocaman gümüş top—"

“Bir dakika!” dedi Molly. “Bana bir şeyi hatırlattığını biliyordum zaten!”

Hızla odanın karşı duvarındaki dolaba gitti. İçinden büyük bir kitap çıkardı. Pat diye masanın üstüne koydu. Kitabın adı, *Önemli Top Atışı Gösterileri Tarihi*’ydi. Sayfaları çevirdi.

“İşte!” dedi.

Herkes eğilip baktı. Akşam vakti çekilmiş bir fotoğraftı. Büyük Piramit, dolunay ve namlusundan dumanlar tüten bir top görülüyordu. Ta tepesinde de, gökyüzüne doğru uçan küçük beyaz bir figür vardı.

“Bu benim!” diyerek soluğunu tuttu Fortuna.

“Evet, sen!” dedi Molly. Fotoğrafın altındaki yazıları okudu: “*Çöl gecesinin içinde uçup kaybolan Büyük Fortuna’nın son görüntüsü.*”

“Duydunuz mu?” dedi Fortuna. “Büyük Fortuna. *Büyük Fortuna.*”

Paul’ün annesi onu kucakladı.

“Demek, unutulmadım,” dedi Fortuna.

“Evet, canım, unutulmadın,” dedi Paul’ün annesi. “Ve şimdi burada bizim aramızda yepyeni bir hayatın içinde yepyeni bir ailen var.”

Fortuna kızardı.

“Paul’ün sayesinde,” dedi.

“Ve onun çılgın fikirlerinin,” dedi Benjamin.
“Ve cesaretinin.”

Paul gülümsedi. Alçalan Ay’a baktı. Venüs’e uzanan kocaman merdiveni hayal etti. Basamaklarını tek tek, tek tek çıktığını gözünün önüne getirmeye çalıştı.

O sırada zil çaldı ve Molly koşup kapıyı açtı.
“Mabel gelmiş!” diye bağırdı.

Mabel içeri girdi. Tıpatıp Molly’ye benziyor-

du, ama güneşten yanmıştı ve sırtında bir çanta vardı.

“Karakas’a giderken bir uğrayayım dedim.”

Sonra durdu. Merakla oradakilere baktı.

“Ne hoş insanlar!” dedi.

Koşup, dolapların birinden resim sehпасıyla boyalar çıkardı.

“Ah!” diye bir çığlık attı. “Ne güzel bir resim oluşturacaksınız!”

